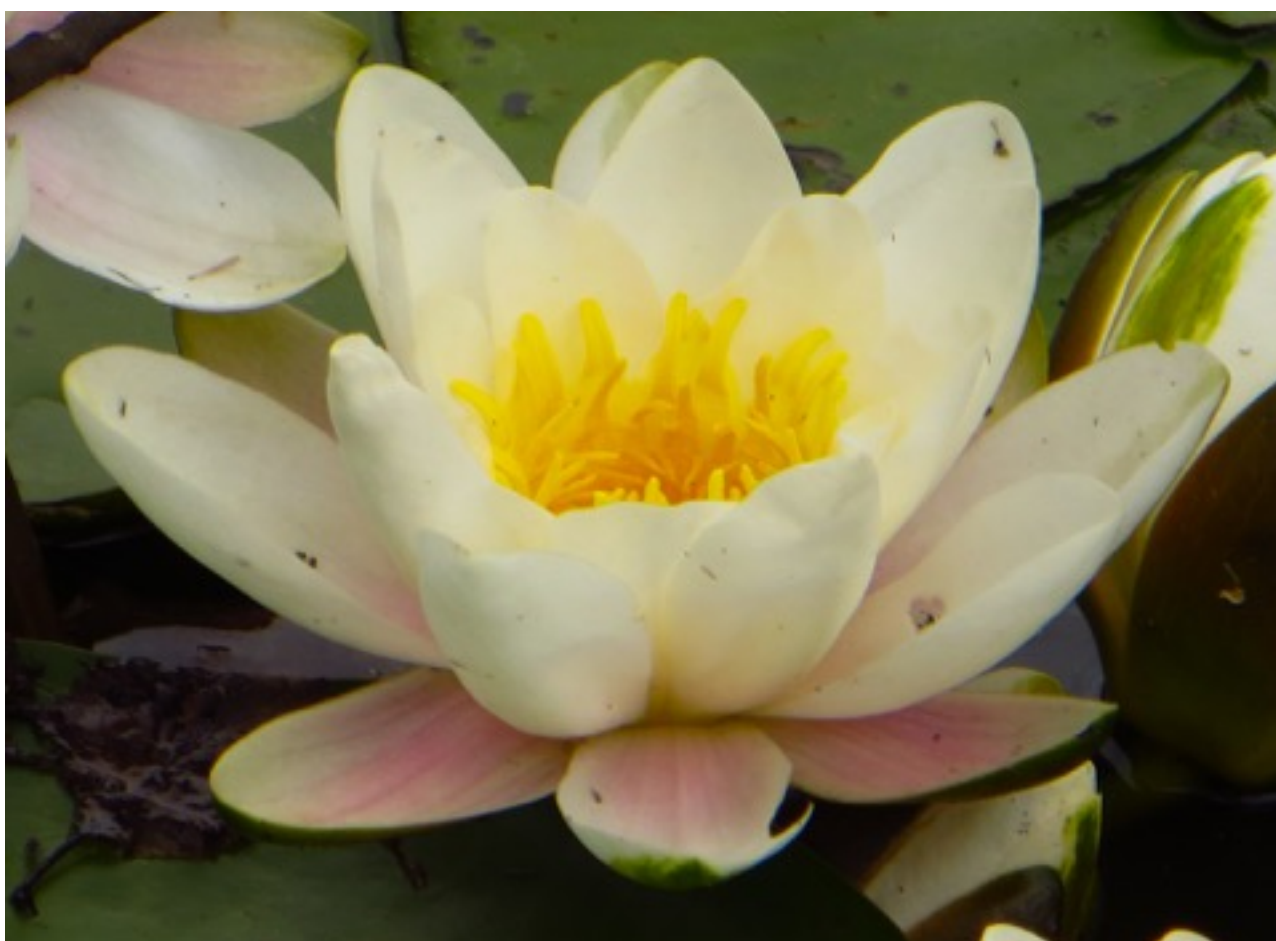

Rubense Schone Vertelt 2013

Editie 2013

door Ingrid Jansen

foto's en afbeeldingen: Ingrid Jansen, tenzij anders vermeld.

Licentie: Creative Commons BY-SA

Veertig.....	5
Caroling in de Herestraat	6
Herinneringen aan een heerlijk avondje.....	7
Wat als geld geen issue was?	9
Binnenhuisarchitect spelen.....	11
Natuurlijke vrouw	12
Droeverig gevoel	13
Ruzie met Het Stemmetje.....	14
Doperwtensoep is geen snert.....	16
Niks één maand.....	17
Bereikeritis 2	18
Eng zwart zespotig beest.....	19
Maxirok	21
Meeneemhuis	22
Een heus sonnet.....	23
Sport is leuk?	24
De schoonheid van de dagelijkse dingen	26
Van koningin naar Draakin	27
Ideaal huis	28
De reis van lang naar kort	29
Bereikeritis 1	31
U bent toch wel thuis?	33
Klingon zijn of niet Klingon zijn?.....	35
Soms zit het mee, en soms zit het tegen.....	37

Brief vanuit de toekomst	38
Oude koeien in de wei	40
Blik op weggedrag	42
Suffragette	43
Ongepast verkopen.....	44
Koffie in de stad.....	46
In Mama's vensterbank	47
Enge mannen.....	49
We hebben een koning.....	51
Fotoschool gedroomd	53
Auto-tetris.....	54
Het avontuur van het kopen van een autohouder	
55	
Groen, ik mis je!.....	57
De ochtendstond heeft goud in de mond.....	58
Wat is dat toch met knuffelen?	59
Van Efteling naar pantomime	61
Accepteren waar je het niet mee eens bent, is	
soms best lastig.....	62
Poffertjeskraam gespot.....	64
Dansende sprookjes en superhelden	65
Hokjesstopperitis.....	67
Vijf vriendinnen aan de koffie.....	69
Ontdekking van het digitale potlood	71

Karen Koffieboon vertelt: hoe wordt een koffieboon een kopje koffie?.....	73
Poëzie-visie	75
Met Blokker naar Zwolle.....	77
Herinneringen van een appel	79
Sneeuwkllokjes in de sneeuw	81
121876 op zilveren vleugels	82
121876 ontsnapt.....	85
Herinneringen aan een appel.....	87
Rugzakaktentashandtasdingesgeval	89
121876 in de heropvoeding	91
Hallo Meneer Griep	93
121876 wordt betrapt.....	94
121876: het is weer even net als vroeger	96
Mannen en koken.....	98
Knallende dingen.....	99
121876 komt in een echte ouderwetse kroeg ..	100
121876 meldt zich	103
Hij was nummer 121876	105

Veertig

Volgende week ben ik jarig en word ik veertig. "Dan komt er alweer een vier voor", zei iemand laatst. En ook: "voelt dat niet oud?" Iedereen zegt dat ik best even aan zal moeten wennen en dat het toch echt wel oud zal gaan voelen; je bent dan ineens geen oudere jongere meer maar al bijna van middelbare leeftijd.

Desalniettemin zijn er ook positieve dingen aan veertig. "Trouw niet voor je veertig bent", zongen de havenzangers. En vaak hoor je ook iemand zeggen: "het leven begint bij veertig". Dat laatste is in mijn geval misschien inderdaad wel waar, met die midlifecrisis van de laatste jaren. Als ik die komend jaar achter me kan laten, zou "het leven deel 2" inderdaad bij veertig beginnen.

Ach en eigenlijk kan het getal zelf me niet zo schelen. Het is maar een getal, als we een ander talstelsel hadden was het een ander getal geweest. Hexadecimaal gerekend bijvoorbeeld, word ik volgende week iets van 28 of zo. Het is maar hoe je het bekijkt.

Wel is het zo dat het me vaak verwondert dat mensen zo zwaar tillen aan ouder worden. Iedereen wil graag heel oud worden, maar tegelijkertijd heel jong blijven. Onder invloed van de media misschien. Maar hoe erg is ouder worden nu helemaal? Wat is daar mis mee? Je hebt meer ervaring en levenswijsheid en zo.

En als je daar zin in hebt, mag je alle verkregen verstand en wijsheid allemaal ineens van je afzetten terwijl je vrolijk roept: "hoe ouder hoe gekker!"

Caroling in de Herestraat

Soms is alles gewoon en saai en middelmatig en heerlijk rustig. Een gewone vrijdagmiddag. Zoals vanmiddag. En dan, heel soms, kom je op zo'n gewone middag iets moois tegen.

Even moest ik nog de stad in voor wat boodschappen en terwijl ik de Herestraat in liep, hoorde ik gezang. Iets koor-achtigs, of althans tenminste een groep die a-capella zong. Wat verderop stond een groepje mensen in mooie doch ouderwetse kleding.

Aha, dit waren dus de zangers en zangeressen. Terwijl de winkelaars en andere haasthebbende mensen doorliepen bleef ik even staan. Even luisteren.

Ze zongen kerstliedjes. Je-weet-wel, jingle bells, stille nacht, komt allen tezamen, dat werk. Net als het caroling dat je in kerstfilms ziet. En ze zongen mooi! Stemmen pasten precies bij elkaar en het klonk zo mooi zuiver en zo. Het raakte je in het hart. Mij wel tenminste, en de anderen die bleven staan om te kijken ook. Toen ze klaar waren liep ik langzaam en onder de indruk verder terwijl ik manhaftig deed alsof ik geen traantje wegpinkte.

Twee minuten later kickte de werkelijkheid in in de vorm van een langsrazende politiewagen met sirene en zwaailicht.

Maar toch zongen ze heel erg mooi!

Herinneringen aan een heerlijk avondje

Sinterklaas is weer weg. Het heerlijk avondje waarop Pakjes, Pieten en Sint bijna weg woeien, ligt achter ons. En daags na Sinterklaas komen de kerstbomen. Mensen in mijn omgeving halen meteen de zesde december een kerstboom bij de Hornbach of de Praxis. Een echte uiteraard, want dat ruikt zo lekker.

En eigenlijk geeft me dat soms een heel raar gevoel. Meteen de zesde december naar de winkel rennen om een kerstboom op te halen, of naar de zolder hollen om de doos met de kunstkerstboom onder het stof van een jaar vandaan te halen. Ik snap het wel, want kerstversieringen zijn mooi en gezellig. Maar toch lijkt het een beetje alsof we collectief niet kunnen wachten om de goedheiligman het land weer uit te schoppen. Niet eens even een dagje nagenieten van de sinterklaasversieringen. Want kerst, en gezellig. En wie heeft er tegenwoordig nog echt mooie sinterklaasversieringen in huis?.

Beelden van mooie sinterklaasversieringen doen me altijd denken aan vroeger. Mijn grootvader was etaleur, en kon zodoende af en toe wel eens een mooie versiering van zijn werk meenemen. En ieder jaar kwamen al die mooie etalageversieringen weer tevoorschijn en hingen Opa en Oma ze weer op. Dan waren er overal pietjes, klazen en witte paardjes te zien bij Opa en Oma. Dan hadden ze warme chocolademelk en kregen we allemaal een stukje banket, op de zondagmiddag bij Oma in afwachting van De Sint, in wie we toen nog Echt Geloofden. Opa was er nooit bij. Die moest -gÃ´h wat toevallig- werken.

En dan kwam hij, en zat hij op de mooiste stoel in de kamer voor te lezen uit zijn Grote Boek met zijn bril op de neus, met de Pieten om hem heen dartelend terwijl ze kwistig pepernoten uitdeelden. Sinterklaas had net zo'n bril als Opa. Maar niet precies dezelfde stem. Later leerde ik dat Opa zijn stem verdraaide, zodat wij er niet achter zouden komen.

Elk jaar weer was het een angstig moment als je bij de Sint moest komen: was je wel braaf genoeg geweest? Piet had toen nog een echte roe, waarmee hij dreigend kon zwaaien: o wee als je het komende jaar niet braaf was!

Nu ik volwassen en vrijgezel ben, en iedereen om mij heen niet kan wachten tot de cadeautjes onder de kerstboom liggen, vier ik sinterklaas niet meer. Maar even een

moment met een stukje banket, een kopje warme chocolademelk, sinterklaasliedjes op youtube en mooie herinneringen is toch stiekem ook wel eventjes erg fijn.

Wat als geld geen issue was?

Dit jaar ben ik vaak bij de psycholoog geweest. Want loopbaan. En midlifecrisis. En verandering. En zo. Het traject heette "what's next", en was bedoeld om inzicht te krijgen in mezelf en in de volgende stap in mijn carrière. Veel oefeningen, moeilijke oefeningen, veel vragen, lastige vragen, ongewone vragen, en vooral vragen waar ik in eerste instantie geen antwoord op had. Ze wist precies hoe ze mij aan het denken moest zetten.

Eén van de vele vragen die ze me stelde, was: "wat zou je willen doen als geld geen issue was?" Daar had ik op dat moment zo snel geen antwoord op. "Ehhhh, nou, misschien weer gaan studeren of zo", stamelde ik nogal overrompeld. Aangezien geld nou eenmaal in de werkelijke wereld wel een issue is, had ik eigenlijk nooit nagedacht over die vraag.

Maar de vraag bleef wel aan mijn denken knabbelen in mijn achterhoofd. Soms, zo 's avonds, als ik thuis zat te relaxen, of 's nachts als ik in bed lag en niet kon slapen, kwam hij weer bovendrijven. Wat zou ik willen doen als geld geen issue was?

De psycholoog heeft me hele reeksen oefeningen voorgeschoteld, met foto's en zo meer. Met allerlei vragen over vroeger en nu en straks, over waar ik vandaan kwam en waar ik heen ging. En met adviezen voor na het traject. Met een aanrader voor een zelfhulpboek voor na het traject, waarvan ze dacht dat ik er veel aan zou hebben en dat ik verder kon met ontwikkelen van mezelf. Met veel tijd besteden aan denken over al die vragen die ze stelde.

En al die tijd bleef in mijn achterhoofd die vraag rondcirkelen: "wat zou je doen als geld geen issue was?"

En gaandeweg begon zich onbewust een antwoord op te dringen. Eigenlijk wou ik dat helemaal niet weten, maar toch. Ergens wist ik dat ik hier niet zomaar omheen zou kunnen.

Vroeger tekende ik namelijk veel en graag. Het was mijn favoriete vak op school, zelfs nog voor natuurkunde. Toen ik van de HTS af kwam, was kunstschilderen een grote hobby. We hebben er tijdens mijn sollicitatiegesprek bij Vertis meer dan een half uur over gepraat.

Ruwweg een jaar geleden heb ik het tekenen weer wat opgepakt. Tekenend vergt om er mee te beginnen niet zo'n hoge investering: je gaat bij de HEMA langs en koopt een schetsblok, potloden en een gum en je kunt beginnen op de vrije vrijdagavond gewoon aan je eigen keukentafel. Met een boek van de bieb of wat lessen die je gegoogeld hebt op je ipad. Eerst alleen schetsen, had ik mezelf beloofd. Eerst maar eens weer leren tekenen. Ik had het zo lang niet gedaan. Tijdens het opruimen vond ik mijn houtskool terug. "Mooi!, misschien kan ik daar weer wat mee doen!", dacht ik meteen.

En toen zag ik op een dag een advertentie voor de open dag bij Academie Minerva.

Een heel zacht stemmetje in mijn achterhoofd riep meteen: "jaaaaa dat zou ik willen als geld geen issue was!" Schilderen! Tekenend! Mooie dingen maken! Het stemmetje werd meteen overschreeuwd door andere stemmetjes. Ze vonden dat als je toch wat ging studeren, je beter voor iets verstandigs kon kiezen. Want geld was wel een issue, immers. Rekeningen betalen zichzelf niet. Zoiets frivools als kunst hoorde niet, dat deed je niet. Studeren was al duur en moeilijk genoeg, en het leven ook.

Toch ben ik gegaan, naar die open dag. Want als ik dan toch eindelijk het antwoord op die rare vraag had, wou ik het ook helemaal weten ook. Het was best wel wat engig, om als veertigjarige tussen al die aankomende studenten rond te lopen. En om docenten aan te spreken en informatie te vragen en zo. Toen ik wegging was ik helemaal rillerig.

Maar ik heb het toch gedaan! En het deed me iets, om überhaupt na te durven denken over de mogelijkheid. Ik wil al zolang meer doen met mijn fotografie, mijn tekenen en mijn gedichten.

Oké, als ik van die roze wolk afkom en weer met beide benen op de grond sta, weet ik weer dat geld wel een issue is. Maar ik weet ook dat ik misschien toch eindelijk na jaren een droom gevonden heb. En ik weet ook dat ik vooral zeker weten doorga met tekenen! En weer ga beginnen met schilderen. Mijn schetsboek is nog lang niet vol, en oefening baart kunst tenslotte. Ook met als enige begeleiding de herinneringen aan tekenlessen op school, je eigen creativiteit en een boek uit de bibliotheek.

Binnenhuisarchitect spelen

Sinds een jaar of zestien woon ik op dezelfde plek. In hetzelfde huis. En dat bevalt goed. Aan de rand van de stad, goede OV-verbinding maar toch hoeft je maar vijf minuten te lopen en je staat op het platteland. Prima geregeld.

Dat huis heeft al sinds jaar en dag dezelfde inrichting, de inrichting die het had toen ik er in trok. Ik dacht altijd dat ik daar prima tevreden mee was, maar kortgeleden begon ik daarover ineens anders te denken. Misschien was het toch tijd voor wat anders. Kleine dingen, niks rigoureus natuurlijk. Want ik dacht nog steeds dat ik wel blij was met de kastjes en stoelen. Gaandeweg kwam van het een het ander en de plannen werden steeds groter.

Zo groot, dat ik toch ineens wel heel blij was dat ik al sinds jaar en dag maandelijks een klein bedrag opzij zet op een aparte spaarrekening. Want in plaats van een klein lampje hier en wat opruimen daar, begon ik te denken aan nieuwe kasten. Dit opruimen, dat kon wel weg, zus gebruikte ik toch nooit en zo kon ook wel in het grijze archief.

Zoals ik samen met de psycholoog aan het opruimen was in mijn hoofd, zo begon ik ook op te ruimen om mij heen. De grote grijze container, waar ik normaliter vier week makkelijk mee kan doen, was ineens veel te klein en binnen een paar dagen vol. Ik maakte een marktplaatsaccount aan en raakte zo een paar kasten kwijt. De mensen van de kringloopwinkel begonnen me te herkennen. En ik leerde dat een mens in vijftien jaar best wel veel spullen kan verzamelen. Zelfs als je in een klein huis woont.

Ik ben nog lang niet klaar, maar net begonnen aan de verandering. Ik ga mijn hele huis herinrichten en mijn eigen binnenhuisarchitectje spelen. Gespecialiseerd in spulletjes van de Ikea, natuurlijk, want het moet wel betaalbaar blijven.

En al die verandering voelt eigenlijk best goed!

Natuurlijke vrouw

Wij vrouwen vertonen onszelf niet graag puur natuur. Dat is al zo sinds eeuwen, er werd en wordt heel wat afgeschoren, -geharst en -geëpileerd. Plus sieraden en make-up er bovenop. Zo gek is het dus niet dat we op het laatst zelf niet meer weten hoe we er nou eigenlijk uitzien.

Online grapte een vriend laatst over "a natural woman". Hij bedoelde het liedje uiteraard, maar in een stemming om de bordjes van de grap om te draaien vroeg ik hem: "een natuurlijke vrouw? Als in: geen make-up, geen sieraden en met haar op de armen, de benen, de oksels en in de schaamstreek? Met pukkels en puisten en met ongeverfd haar? Zo'n vrouw die er helemaal uitziet zoals ze is?"

Even bleef het stil in de chatbox. Grijnzend zat ik te gokken op het antwoord dat teruggetypt zou worden.

En het duurde even, maar uiteindelijk kwam er antwoord:

"Nou....

Ehhhh.....

Sja....

Ach wat is die natural woman eigenlijk een dom liedje!!"

Droeverig gevoel

Als ik uit het raam kijk, zie voor de helft takken vol gele bladeren en voor de helft lege takken. Een paar weken geleden was het allemaal nog geel en groen, maar nu is het geel en kaal. In de tuin en op het pad liggen zoveel bladeren opgehoopt dat er geen vegen meer aan is. Omhoog kijkend naar de boom zinkt me de moed dan helemaal in de schoenen, als ik zie hoeveel er nog vallen moet.

Toch pak ik dapper de bezem ter hand. Anders wordt het helemaal zo'n zoi.

Terwijl ik veeg, bedenk ik me dat ik eigenlijk best wel melancholisch daarvan word. Al die vallende bladeren, het jaarlijks terugkerend gezank over Sint en Piet, de enkele suikerbiet langs de kant van de weg. Het enige wat ontbreekt, is de weeige geur van de suikerfabriek die niet meer bestaat. Daarvoor moet je nu naar Hoogkerk.

Zo duidelijk oktober, zo duidelijk herfst. En komend weekend gaat de wintertijd in ook nog, en 's ochtends ga ik alweer in het donker naar mijn werk. Het is weer die tijd van het jaar. Soms is dat heel gezellig, dan zit ik lekker op mijn luie stoel te lezen met jazzmuziek op de achtergrond en kaarsjes aan. Visuele en auditieve warmte als compensatie voor de naderende winter, maar toch gezellig.

En mooi is het toch ook wel, het levert mooie foto's op. En de afgelopen dagen was het zo warm dat het bijna nog zomer leek. Zonder jas naar buiten en het dan warm hebben in plaats van koud. Ergens ook best wel raar, zo in oktober. Maar leuk is het wel. Mooie temperaturen, mooi fotowandelen. Wat wil een mens nog meer?

Maar toch, ondanks de gezellige kaarsjes en het nog even lekker warme weer, heb ik soms zo'n droeverig gevoel. Zo'n gevoel dat me meteen aan dat liedje van Kinderen voor Kinderen doet denken.

Ruzie met Het Stemmetje

Al sinds mijn tienertijd is fotografie een van mijn hobbies. En al even lang, of zelfs langer al, schrijf ik gedichten en versjes. Soms combineer ik die twee en maak ik een foto waar ik een versje bij schrijf. Die ik vervolgens weer in die foto photoshop. Al jaren denk ik er over om daar iets meer mee te gaan doen.

Maar wat moet ik er mee gaan doen dan? Een jaar of tien geleden dacht ik er over om een soort van reportages te gaan maken. Een verhaal vertellen in foto's. Ik zou me laten inhuren en dan zodanig foto's maken dat die samen het hele verhaal zouden vertellen. Bij voorkeur zonder begeleidende teksten, natuurlijk.

Later dacht ik er over om misschien foto's op canvas of zo te gaan verkopen vanaf mijn website. Of misschien kaartjes, je weet wel, om te versturen. Voor feestdagen en verjaardagen en zulks wat meer, en dan foto's met mooie versjes erbij. Zelf gemaakt en geschreven, natuurlijk. Ideeën genoeg. Ideeën krijgen kan ik meestal heel goed, geen enkel probleem.

Maar dan komt het doen. Uitvoeren.

Een website bouwen. Geen probleem. Teksten schrijven voor op de website is al minder makkelijk, want wervende en commerciële teksten zijn niet echt mijn sterke punt. Maar ook daar kom ik uiteindelijk wel uit. De Twee Grote Problemen kom ik tegen bij 1. prijsbepaling en 2. reclame maken. Bij die twee zaken komt het nare stemmetje in mijn achterhoofd zeuren.

"Geld vragen? Voor jouw werk? Weet je dat zeker?", vraagt het stemmetje dan.

"Ja!", antwoord ik overtuigd, "dat weet ik zeker"

"Maar weet je wel zeker dat je dat waard bent? Wie denk je eigenlijk wel dat je bent! Kijk eens om je heen, er zijn zoveel mensen die tienmiljoen keer betere foto's en versjes kunnen schrijven dan jij!"

Zo raast het stemmetje in mijn achterhoofd dan, mij goed inprentend dat ik mezelf vooral niet moet verbeelden dat ik iets kan.

Maar dat is niet waar, wat het stemmetje zegt. Ik kan wel wat.

Dus hebben we nu slaande ruzie, het stemmetje en ik. Ik wil mooie foto's op canvas gaan verkopen, en leuke kaartjes voor allerlei gelegenheden. En het stemmetje vindt dat niet goed. Ergens weet ik dat ik het kan. Het stemmetje doet zijn best om me dat uit het hoofd te praten.

Het wordt echt tijd om een manier te bedenken om dat stemmetje voor eens en altijd de mond te snoeren. De huur opzeggen en hem mijn hoofd uitsnijten zodat 'ie nooit terug komt.

Alleen nog even bedenken hoe dat moet.

Doperwtensoep is geen snert

Snert is één van mijn favoriete maaltijdsoepen. Nou ja, soep...ik hou ervan als het goed gevuld en stevig is, dus erg soeperig is het dan natuurlijk niet, het is dan meer papperig. Maar goed, ik hou dus van een goede kop snert. Die van de HEMA, bijvoorbeeld.

Meestal is oktober zo de maand dat de snerten weer terug komen. Bij de HEMA, bij de Bij Ons, en ook in de kantine. Eén van de positieve punten van de herfst. Dus toen het oktober werd, dacht ik dat het wel niet lang meer zou duren voordat we weer snert zouden kunnen krijgen.

En toen kwam ik op een middag in de kantine en stond er "Stevige doperwtensoep" op het menu.

"Hoi!", dacht ik, "snert!"

Dus ik naar de soepenbalie om te zien hoe die stevige doperwtensoep er uit zag. Want snert en snert, dat kan nogal verschillen van kok tot kok. Ik zag een groen nogal waterig goedje waar her en der wat doperwten in dreven. Dat zag er niet uit als snert! Teleurgesteld nam ik een broodje kaas, terwijl ik me realiseerde dat doperwtensoep iets anders is dan snert.

Niks één maand

Aan het begin van de zomer is de afslag van de ringweg naar mijn wijk afgesloten. Ze waren al sinds vorig jaar bezig om de kruising ongelijkvloers te maken, en eind mei ging de afslag definitief dicht, zodat ze een viaduct konden installeren en op- en afritten konden maken en zo. Nu, eind september, zijn ze bijna klaar. En al die tijd moest ik een andere route rijden naar huis.

Dat betekende rechtdoor in plaats van linksaf. In het begin ging dat vaak fout, dan stond ik voor het stoplicht met mijn linksafknippertje aan en bedacht ik me soms net op tijd en soms net te laat dat ik helemaal niet linksaf moest, maar rechtdoor. Soms moest ik daardoor een aardig eindje omrijden.

"Ach", dacht ik, "ze zeggen altijd dat het een maand kost om een nieuwe gewoonte aan te kweken dus dit is zo gewend.". Want dat zeggen ze, dat het aankweken van een nieuwe gewoonte ÉÉN maand kost. Iedere keer dat ik dat hoor, vraag ik me af waarom. Waarom is dat zo? Is dat zo? Ik zou het onderzoek of de onderzoeken wel eens willen bestuderen waar die ene maand uitgerold is.

Hoe dan ook, in het begin van de afsluiting was ik erg optimistisch. De nieuwe route was zo gewend, want ÉÉN maand, immers.

Nu, meer dan drie maanden later, rij ik nog steeds bijna elke dag de oude en tijdelijk foute route, en kom ik soms tijdig tot inkeer en rij ik soms een onnodig eind om.

Ik vraag me serieus af waar die ÉÉN-maand-onzin vandaan komt. Want in dit we-werken-aan-de-weg-dus-je-moet-je-maar-aanpassen-experiment is duidelijk gebleken dat die ene maand onzin is. In ieder geval in mijn geval.

Anders zou ik immers niet nu nog steeds zowat elke dag fout rijden...

Bereikeritis 2

Een poosje geleden heb ik een stukje geschreven over het fenomeen dat wij in de maatschappij om ons heen voortdurend gepusht worden om van alles te bereiken. Bereikeritis, noemde ik dat. Dat iedereen je vraag waar je naartoe wilt, en wat je wilt bereiken en wat je met je toekomst wilt enzo. En dat het dan niet "hoort" om te vinden dat je eigenlijk best tevreden bent nu.

In grote bedrijven heb je veel verschillende functies, en de headhunters van zulke bedrijven roepen dan vrolijk: "ja maar wij hebben hele interessante carrièrepaden hoor!" Hoewel ze dat allemaal roepen, is dat natuurlijk ook wel zo: ze hebben allemaal een flinke afdeling personeelszaken, of p&o, of hrm, of hoe het in dat specifieke bedrijf heet. Overall schermen ze met persoonlijke ontwikkelplannen, loopbaangesprekken en -begeleiding en hoe het allemaal ook maar mag heten. In grote bedrijven is alles kennelijk goed voor elkaar.

Dat alles zweefde in mijn achterhoofd toen ik laatst weer eens in de kappersstoel zat. En ineens vroeg ik me af hoe dat dan gaat bij de kleine zelfstandige, die tegenwoordig ZZP'er heet. Die hebben geen flinke afdeling personeelszaken, geen loopbaangesprekken, geen functioneringsgesprekken en geen persoonlijke ontwikkelplannen. Die worden 's ochtends wakker met het besef dat elke dag hetzelfde werk wacht: kappen als je kapper bent, aan auto's sleutelen als je garagehouder bent, vis bakken als je een viskraam hebt. En die zijn toch ook tevreden met hun leven. Diegenen die ik ken tenminste wel.

Het kan dus prima, gelukkig en tevreden zijn zonder zo'n heel circus om je heen waarvan je van alles moet en hoort te willen. Zou dat bij grote bedrijven ook kunnen? Of niet? Ik vraag me af wat beter is. Misschien is dat per persoon ook wel weer anders.

Maar interessant is het verschil wel!

Eng zwart zespotig beest

Schijnt bedriegt, zeggen ze. En uiterlijk zegt niet alles, dat zeggen ze ook.

Vandeweek liep ik daar heel duidelijk tegenaan.

Het was al wat later op de avond, en ik zat heerlijk relaxt te wezen en aan slapen gaan te denken, toen ik een langwerpige zwarte zespotige vlek over het tapijt zag lopen. Gelijk vluchtte mijn relaxte stemming het raam uit, ik was klaarwakker en holde naar de kast om een glas te pakken om te proberen de langwerpige zwarte bewegende zespotige vlek te vangen. Want Chris-van-dansen had mij ooit verteld dat je in zo'n geval zo'n beest moet proberen te vangen. Dan kun je achteraf zien wat voor beest het is/was, en dan weten de mensen die er verstand van hebben of het beest een eng beest is of niet. En iets met mogelijke eitjes van zo'n onbekend zespotig beest.

Dus daar zat ik op mijn knieën op de grond, in mijn nachtpon en joggingbroek op mijn sloffen. Met een glas in de hand en het hart in de keel op jacht naar enge zwarte zespotige vlekken.

De vlek in kwestie bewoog redelijk snel, maar niet zo snel als bijvoorbeeld muggen kunnen. Dus toen ik het glas over hem heen zette, was het gelijk de eerste keer raak. Hij vond het niet leuk om onder een glas te zitten, want hij begon meteen paniekerig te bewegen en rondjes te lopen en zo. Ik liet het glas even staan en stond op om een bierviltje te pakken, om zo het beest definitief in het glas te vangen. Heel voorzichtig - want het diertje mocht immers niet ontsnappen - schoof ik het viltje onder het glas. Bingo!

Ik had een enge zwarte bewegende vlek gevangen die zijn achterlijf nu als een schorpioen omhoog krulde.

Maar wat was het nou? En moest ik hier nou bang voor zijn of niet? Was het een nuttig beest of een schadelijk beest? Ik had het dier nooit eerder gezien en het zag er erg eng uit.

Na wat hansen kon ik een foto maken. Geen erg goede, maar toch. Via de slimmefoon stuurde ik die naar Chris-van-dansen, die vond dat het beest wel wat op een stinkende kortschildkever leek. Dus ik googlen. En verrek, hij leek er precies op inderdaad!

Mijn enge bewegende zwarte vlek was dus waarschijnlijk een stinkende kortschildkever. Geïnteresseerd las ik op wikipedia dat het blijkbaar heel nuttige dier onder andere slakken eet en mensen kan bijten. En dat er bijgeloof omheen hing, vroeger. Na nog een keer naar hem gekeken te hebben, kon ik mezelf wel heel goed voorstellen dat mensen vroeger dachten dat hij een vriendje van de duivel was. Want hij ziet er best wel eng uit, zo'n stinkende kortschildkever. Om te beginnen natuurlijk de sinistere zwarte kleur, en hij is ook groot!

Maar als hij slakken eet, is hij ook nuttig. En zullen de planten in mijn slakkenrijke tuin hem wel heel aardig vinden. Dus heb ik me voorgenomen om - als ik er ooit nog een tegenkom - hem te vangen (voorzichtig uiteraard want het beestje kan pijnlijk bijten volgens wikipedia) en in de tuin te zetten.

Zo blijkt maar weer eens dat uiterlijk lang niet alles zegt. Ook niet bij enge bewegende zwarte vlekken op het tapijt, ook al gruw ik nog steeds van het avontuur.

Nuttig of niet, ik vind het nog steeds een eng beest...

Maxirok

Vroeger, voordat ik overspannen werd vooral, droeg ik graag een rok. Dat was leuk, en je voelde je sexy en vrouwelijk en zo. Tegenwoordig, na mijn overspannenheid, draag ik vaker een broek. Want dat is praktischer om te wandelen en te fotowandelen en zo. En het voelt veiliger. Neutraler. Rokken voelen tegenwoordig vaak te frivol, helemaal als ze tot op de knie hangen. Ik vind het wel vreemd dat dat onveilig voelt want tot op de knie is op zich een prima lengte. Plus dat ik daar vroeger geen last van had. Maar nu wel. Misschien ben ik gewoon nog niet helemaal beter. Soms pieker ik er over, soms krijg ik mezelf zover om dat niet te doen. "Whatever", denk ik dan tegen mezelf.

Totaal onverwacht boekte ik laatst een aardige vooruitgang op het rokkenfront.

Ik was even binnengelopen bij de lokale Miss Etam Plus-vestiging, en zag daar een maxirok hangen. Zo eentje tot op de enkel. Een rok, en dan nog met een werkje ook. Meestal zijn dat voor mij meteen minnetjes, maar deze vond ik meteen leuk. Ik trok mijn maat uit het rek, viste een bijpassende tuniek uit het naastgelegen rek en stoof naar de kleedkamer om te passen en even later naar de kassa om te kopen.

Nu heb ik een maxirok. En ik heb hem zo graag aan! Met mijn rode lange cowboylaarzen er onder en panty's. En vandewinter, als het kouder is, doe ik er gewoon een legging of zo onder. Ik ben helemaal verbaas over mezelf: ik hou van maxirokken! Nooit geweten, maar ik ben wel blij met de ontdekking. Een zwarte maxirok lijkt me ook wel wat, en dan een wijd kort tuniekje er op met een van mijn vele colbertjes. Gaat prima lijken.

Ik heb nog wel ergens een paar rokken slingeren die ik nooit draag. Die ga ik beslist opvissen om eens te kijken of ik daar ook maxirokken van kan maken!

Meeneemhuis

In mijn tuin stikt het van de slakken. De planten zijn daar uiteraard niet zo blij mee en tonen mij hun ongenoegen door gele lelijke bladeren te hebben. Ondanks dat vind ik slakken stiekem toch leuk om naar te kijken. Vooral die met een huisje. En daarvan zijn er veel in de tuin.

Soms moet ik aan huisjesslakken denken als ik op het station treinen (en reizigers) zit te kijken. Dan verbeeld ik me dat ik zo in die trein kan stappen en net als een slak mijn huisje op mijn rug heb. Of misschien in zo'n klein tasje met een Harry-Potter-achtige onnaspeurbare zwelspreuk, of hoe dat volgens Hermelien Griffel ook heet. Dan zou je over de hele wereld kunnen reizen en allemaal spannende en mooie en vreemde en opmerkelijke en zo dingen zien en meemaken en toch altijd je eigen veilig voelende huisje bij je hebben.

Soms, als ik een treindag heb, ga ik dan onder andere naar Schiphol en dan naar de vliegtuigen kijken. En naar al die mensen met koffers die naar allerlei fantastisch exotische plaatsen op reis zijn. Stel je voor dat je zo zomaar overal naartoe zou kunnen reizen en dan toch je huisje en je eigen spulletjes en zo bij je kunnen hebben.

Misschien moest ik maar eens gaan kijken naar de mogelijkheden van een kamperhuurvakantie. Want een kamper, dat is toch immers bijna een meeneemhuis.

Een heus sonnet

Sinds jaar en dag schrijf ik al gedichten. Sommigen publiceer ik zelfs, zoals jullie inmiddels vast al wel weten. En bijna net zo lang als ik al gedichten schrijf, droom ik er van om ooit een heus sonnet te schrijven. Bij voorkeur natuurlijk gelijk van Shakespeariaanse kwaliteit, al lijkt me dat wel wat veel gevraagd.

Een echt sonnet zit aan allerlei regels vast, en dat maakt het best wel lastig. Vaak heb ik het geprobeerd, maar het resultaat was zulk lelijk prutswerk dat ik het liever voor mezelf hield. De laatste jaren ben ik niet zo meer met dat sonnet bezig geweest, hoewel het verlangen om er ooit eentje te schrijven in mijn achterhoofd bleef zitten. Ooit zou ik er eentje schrijven.

Vandaag liep ik met mijn fotocamera in de hand langs de Groninger singels. Langzaam sjokte ik over het gras, kijkend naar hoe de bomen al wat geel begonnen te worden. Er hing een duidelijke geelbruine zweem over het groen van de bladeren. Het besef dat de herfst voor de deur stond maakte me wat melancholisch, en toen ik bij mijn favoriete schrijfplek, het Goudkantoor, ging zitten om koffie te drinken, begon een gedicht vorm aan te nemen in mijn hoofd. Gauw pakte ik de ipad om hem op te kunnen schrijven.

Twee koppen koffie en veel prutsen en herschrijven later las ik het ding nog eens door. Het drong tot me door dat ik het gedaan had: een heus sonnet geschreven. Misschien niet honderd procent volgens de regels, maar toch beslist eentje die er mocht zijn. Hoe vaak had ik niet vloekend en gefrustreerd papier aan de kant gesmeten omdat het gewoonweg totaal niet wou lukken? En nu vloeide hij zomaar uit mijn digitale pen.

Nu kijk ik naar buiten, naar de mensen die op het terras samengegroept onder de grote parasols zitten te schuilen voor de regen. Ik heb het gedaan. Een echt sonnet. Ik voel me trots en gelukkig.

Sport is leuk?

“Hé, wil jij met mij naar de sportschool? Zodat ik een stok achter de deur heb?”

Dat zei een whatsappberichtje vandeweek. Aangezien ik nog geen idee had welke sport bedoeld werd, stuurde ik een berichtje terug in de trant van "jawel, maar dat hangt van de sport af". We zouden het er nog wel even over hebben, besloten we.

Later in de week ging ik even langs. We hadden het er over en het bleek dat zo'n fitnesscentrum bedoeld werd, zo'n sportschool met van die grote indrukwekkende apparaten enzo. Iets dat ik kende en al vaker geprobeerd had.

Ik vroeg me meteen af waarom de stok achter de deur nodig was, dat suggereert immers iets-helemaal-niet-leuks. Maar aangezien het normale leven zijn loop neemt met alle dingen die je moet, bleef die vraag een poosje in mijn achterhoofd hangen. Tot hij onverwachts weer gewekt werd door een wandeling.

Een paar dagen later ging ik namelijk even lekker relaxt een uurtje wandelen in Kardinge. Mooi recreatiegebied. Halverwege stond een bankje. Op precies de goede plek om even te gaan zitten en te kijken naar hoe mooi het allemaal was. De zon stond laag en het licht was geel. Even verderop graasden een paar koeien. Alles was rustig en vredig en mooi. De wereld kan zo waanzinnig mooi zijn!

Mijn kijkende bui werd ruw onderbroken door gehijg en gepuf toen er een groep hardlopers aankwam. Zweet op het voorhoofd, de handen tot vuisten gebald en een martelende blik op het gezicht. Ik keek hoe ze aan kwamen hollen, hoe ze voorbij gingen en hoe ze verder holden. Kennelijk had niemand die veel geroemde runners' high, want ze keken allemaal alsof het helemaal niet leuk was. En als zo'n high zo lekker voelt, dan zou je toch ook bijbehorend kijken? Of niet? Misschien denk ik nu wel te simpel. Maar het viel me toch op, dat al die hardlopende mensen zo naar keken.

En nou vraag ik me af waarom mensen dat eigenlijk doen. Waarom zo fanatiek vasthouden aan een sport die je kennelijk helemaal niet leuk vindt? Waarom niet zoeken naar iets wat je wel leuk vindt? Er is tenslotte zoveel, je kunt voetballen, handballen, korfballen, hockeyen, paardrijden, hardlopen, wandelen (al dan niet nordic), schermen,

kung-fuën, hap-ki-doën, judoën, karate, gymmen, turnen, volleyballen, pilates, yoga, curling, bowlen, schaatsen en skeeleren, fietsen en wielrennen, dansen (stijldansen, countrydansen, streetdance, hiphoppen, tapdansen, hofdansen, volksdansen...) noem maar op. En dat is alleen nog maar wat ik zomaar even uit mijn hoofd opschrijf, zonder google. Er is vast nog veel meer.

Er is zoveel, dat het toch het waarschijnlijkst lijkt dat mensen toch de sport doen die ze echt leuk vinden. Ook al kijken ze er bij alsof het best wel pijn doet.

Hoe kijk ik eigenlijk als ik dans?

De schoonheid van de dagelijkse dingen

Laatst las ik op de site van 500px een stuk over iets dat ze "Contemplative photography" noemden. Het was een van hun "recommended reads", schrijfsels van hun fotografen die zij aanraden aan hun leden om te lezen. Zo'n nietszeggend woord als contemplatief maakt me nieuwsgierig, dus ik ging lezen.

Naar ik begreep was het een soortement van meditatieve fotografie.

Het zou gaan om de kleine dingen waar de meeste mensen straal aan voorbij lopen. De dagelijkse dingen, die zo mooi kunnen zijn als je er even goed naar kijkt. Maar dan moet je wel kijken natuurlijk. En zien. En dat betekent dat je, heel boeddhistisch, in Het Nu aanwezig moet zijn. Om je heen kijken naar wat je nu ziet, en waar je nu bent. Niet piekeren over vorige week of morgen. Nu is Nu.

En dat klonk verrassend bekend, want dat vind ik ook leuk om te doen. Die gewone dagelijkse dingen aan mensen laten zien. Laten zie hoe mooi de wereld is, en dat je daarvoor niet heel ver weg hoeft. Terwijl ik dit tik, bijvoorbeeld, zit ik in de zon op een terrasje bij de McDonalds aan de koffie te kijken naar hoe het zonlicht parelt in de plasjes water op de banken op het terras.

Een waanzinnig mooi gezicht.

Het was een ontzettend leuke ontdekking dat kennelijk meer mensen dat doen. In mijn omgeving ben ik vaak de enige, en als ik vertel dat ik altijd een compactcameraatje in mijn handtas heb, kijken mensen soms best wel verbaasd. Maar er zijn dus veel meer mensen die dat doen. Schijnbaar zelfs zoveel, dat dat wat wij doen een naam heeft.

Natuurlijk heb ik meteen het boek besteld waar dat500px-artikel het over had.

Van koningin naar Draakin

Al jaren speel ik het Massive Multitplayer Online RolePlaying Game of MMORPG runescape. Ergens aan het einde van 2005 ben ik begonnen, en nu speel ik het nog steeds. In dat spel ben je een poppetje in een soort middeleeuwse wereld, en moet je allerlei queestes voltooien.

En in die wereld lopen een heleboel andere poppetjes rond. Sommigen horen in het spel en zijn computerpoppetjes. Maar een heleboel zijn andere spelers. En daar kun je dan mee kletsen, via een chatbox. En soms dan leer je zo superleuke mensen kennen, van alle hoeken en gaten uit de wereld. Je kunt zelfs pardoes in een clan terecht komen, met clanactiviteiten en alles.

In dat spel kun je zelf kiezen hoe je wilt heten, en dan mag je dat eens in de zoveel tijd veranderen. Eerst wist ik niet hoe ik wou heten, en heette ik gewoon jansen. Na een paar jaar besloot ik dat ik QueenBlueSky wou heten. Queen vanwege die Éne band (en stiekem omdat het me wel leuk leek om een koningin te zijn) en BlueSky vanwege dat liedje van Frank Sinatra

Maar onlangs vond ik het helemaal niet leuk meer om zo te heten. Dat BlueSky nog wel, maar dat queen, dat koningin zijn, daar wou ik vanaf. Weg met dat hofprotocol en dat braaf en netjes en vriendelijk en meegaand doen omdat dat nou eenmaal zo hoort.

Maar ja, hoe wil je dan heten? Dat wist ik niet, en geduldig wachtte ik op die Éne ingeving terwijl ik mezelf tijdelijk GrowlingQBS genoemd had. Dat growling, of grommen, klonk in ieder geval al een heel stuk minder lief, vriendelijk en meegaand.

Gisteravond kwam de ingeving waar ik op wachtte, naar aanleiding van een discussie en een paar hele goeie ideeën in de chatbox met een aantal medespelers, en nu heet ik G-Dragoness. Eigenlijk had ik GrowlingDragoness willen heten, maar dat was te lang, dus heb ik maar wat afgekort.

Ik ben nu in naam een Draak. Draakin. Draakes. Draakse.

Nou ja, een Draak in ieder geval. Met klauwen en scherpe tanden en een vurige adem. En zonder braaf en netjes doen.

Ideaal huis

Graag ga ik naar de dierentuin. Die in Emmen, want die is dichtbij. Nou ja, dichtbij, het is toch nog bijna een uur rijden. Meestal ga ik zondagochtend, lekker rustig een uurtje rijden door het mooie Drentse land. En dan koffie drinken in de dierentuin, terwijl je naar de giraffen en impala's zit te kijken.

Als je dan vroeg heen gaat, en er direct om tien uur bent, dan is het nog zo rustig dat je het gevoel hebt heel de dierentuin voor je alleen te hebben. Een van mijn lievelingsplekjes is dan Americasa, een van grote kassen. Americasa is de Zuid-Amerikaanse kas, en heerlijk warm en tropisch en groen. Er zijn bankjes die helemaal verstopt zijn in het groen, waar je zo langs loopt zonder degen op te merken die er zit. Stil en onopgemerkt kun je er zitten en de dieren in de kas gaan hun eigen gang terwijl je stilletjes zit te zitten en te kijken en te luisteren. Heerlijk is dat.

En soms kan ik me dan zo levendig voorstellen dat er op zo'n plekje een klein tafeltje staat, en dat een echte butler een kopje thee inschenkt in zo'n sierlijk kopje uit een ouderwetse film. Dat die kas mijn huis is, en dat mijn bed een hangmat is, ergens verstopt tussen de bomen. Dat ik 's ochtends sta te douchen onder een waterval. Zo zit ik dan soms Americasa een beetje te dagdromen.

Mijn ideale huis is blijkbaar een grote tropische kas.

Het is maar een fantasie.

Maar ach, wel een mooie fantasie.

De reis van lang naar kort

Heel mijn leven heb ik lang haar gehad. Eerst, toen ik nog klein was, was dat omdat Papa dat mooi vond. Hij was en is nogal gericht op mooi. En lang haar vindt hij mooi. Want vrouwelijk en zo. Onbewust kreeg ik daardoor de boodschap mee in mijn opvoeding dat lang haar "hoort" voor een vrouw. En op een korte periode in mijn tienertijd na heb ik ook altijd lang haar gehad. Experimenteren met verschillende kleuren blond, rood, bruin en zwart haar deed ik graag, maar nooit dacht ik er over om het kort te knippen. Want een vrouw hoort lang haar te hebben, zo vond mijn onderbewuste.

Oh, ik verzon allerlei excuses om het lang-haar-hebben goed te praten tegenover mezelf. Lang haar was makkelijker, want als je dan een bad hair day had kon je het gewoon opsteken, nietwaar? En mijn haar was toch zeker erg mooi, met al die slag en krul er in en zo. En ik wou toch zeker geen kortharige kerelskop hebben. En meer van zulke (eigenlijk best wel stomme) redenen. Maar stiekem waren dat maar excuses. Flauwekulsmoesjes, om niet te hoeven toegeven dat ik eigenlijk lang haar had omdat ik het rare idee had dat dat "hoort".

Soms stak ik het dan op, en dan keek ik in de spiegel en verbeeldde ik me dat ik kort haar had. "Hoe zou mijn haar zitten als het kort zou zijn?", vroeg ik mezelf wel eens af. Maar kort haar nemen wat zo definitief, dat durfde ik niet. Je kunt immers wel af- maar niet aanknippen. Soms had ik het er over met Kapper Trees van Studio 10 (echt heel goede kapster trouwens! Aanrader!). Maar afknippen, nee dat durfde ik niet. In tegendeel, ik liet mijn haar steeds langer worden. Zo lang mogelijk wou ik het hebben. Want dan kon ik het zo makkelijk opsteken. Maar ondanks mezelf begon ik me langzaamaan te realiseren dat ik vooral lang haar had omdat ik het idee had dat dat "hoort". En dat ik zelf eigenlijk helemaal geen lang haar wou. Stiekem wou ik het eigenlijk best wel kort hebben. Maar dat hoorde toch niet, en ik vond het maar een eng idee, mijn haar kort laten knippen.

En toen ineens werd ik op een ochtend wakker. 's Nachts had mijn hoofd de knop omgezet en ik wist: "ik wil het kort!". Ik heb nog steeds geen idee waar dat eigenlijk vandaan kwam, maar ik wist heel zeker dat ik het wou. "Eerst maar eens rustig over nadenken", zo zei ik tegen mezelf. Maar de kortwens bleef. Ik ging plaatjes kijken op internet van korte kapsels. Kort haar willen is leuk, maar weten hoe je het dan wilt is dan wel handig. Ik stak mijn haar alleen nog maar op, om er aan te wennen hoe dat zou zijn met kort haar. Ik ruimde mijn haarspelden op en richtte mijn kaptafel opnieuw in. Zorgde voor een goed stopcontact bij de kaptafel voor de föhn. Kocht ruime hoeveelheden haarlak en gel en zo

meer. Dat zou ik nodig hebben, besepte ik. Want kort haar zou ik elke ochtend moeten föhnen en zo om er voor te zorgen dat het "zat".

De op internet gevonden plaatjes van kort haar nam ik mee naar de kapper. Ik vertelde haar dat ik het kort wou. Ze keek me aan en zag meteen dat ik er erg serieus over was. Ze kent me al langer dan vandaag :) en zag dus gelijk dat ze me er niet vanaf hoefde te praten. En dus heeft ze mijn haar kort geknipt. Kort kort. En ik ben er blij mee. In plaats van een kapsel "Dat Hoort" heb ik nu een kapsel dat ik Zelf Wil.

En onverwacht blijkt het me nog eens veel tijd op te leveren ook: kort haar is zo snel droog als je het wast! En föhnen is veel makkelijker dan ik had verwacht, al moest ik natuurlijk wel even oefenen. Kapper Trees heeft me precies uitgelegd hoe ik het moet föhnen en dat gaat inderdaad prima!

En een klein stemmetje in mijn achterhoofd vindt: "geen wonder dat mannen altijd vinden dat vrouwen niet op kunnen schieten. Lang haar kost gewoon echt ontzettend veel meer tijd dan je denkt."

Bereikeritis 1

Soms kom je dingen tegen die je naarstig aan het denken zetten.

Over "bereiken" bijvoorbeeld. Veel mensen in mijn omgeving vinden dat ik veel bereikt heb. En ook veel mensen in mijn omgeving vinden dat ik nog wat alles en nog wat moet willen bereiken. Of hoor te willen bereiken. "Wat wil je in je werk bereiken?", vragen ze dan. Een logische vraag voor hen misschien, maar mijn eerste antwoord is meestal "Ik weet het niet. Moet ik wat willen bereiken dan?". Misschien komt dat ook wel omdat ik qua carrière op een dood punt zit. Ik heb eigenlijk best al wel wat bereikt. Eigenlijk. Vind ik zelf. En hoe vaker me die vraag gesteld wordt, hoe meer ik me afvraag waarom we met ons allen eigenlijk van alles en nog wat willen bereiken. Is dat omdat we dat echt zelf willen, of omdat "ze" vinden dat dat "hoort"?

Vroeger was het antwoord op die bereikenvraag makkelijk. Toen ik nog op school zat, of studeerde, was het antwoord gewoon standaard: "een diploma halen en dan een goede baan krijgen en financieel onafhankelijk zijn". Later, toen ik net werkte als software ingenieur (en het een-diploma-halen-doel dus bereikt had), was het antwoord meestal: "beter worden in mijn werk". Maar nu? Nu ik dat "beter worden in mijn werk" bereikt heb? Nu ik degene ben die de moeilijke k*-klussen krijgt toegeschoven? Nu ik degene ben met de ervaring en de kennis? Nu ik de oude rot ben? Wat hoor ik nu te willen bereiken? Wat wil ik zelf bereiken? Wil ik eigenlijk wel iets willen bereiken?

Bij bedrijven en zelfs landen, of in ieder geval westerse landen, zie je ook die liefde voor "iets bereiken". Ze willen allemaal wat bereiken. Ze willen groeien. Ze willen meer, en het liefste meteen natuurlijk. Want aandeelhouders, en koerswinst en zo. Altijd meer. Nooit minder. Groei en meer is goed. Iets willen bereiken is goed. Blij en tevreden zijn met wat je hebt is fout. Want stilstand is achteruitgang, en krimp en minder is fout. De media praten er ook op zo'n manier over.

Op internet kom je wel eens artikelen tegen over bereikeritis. Ze noemen het dan heel anders, maar het is hetzelfde ding. Zo een artikel roept dan wat over status, en evolutie, en hiërarchie en alfa-mannetje enzo. En dat is ook vast wel een deel van het verhaal. Maar als ik zo om me heen kijk, denk ik vaak dat we met ons allen iets willen bereiken omdat het ons aangepraat wordt. Ons wordt aangepraat dat je alleen gelukkig kunt worden van iets bereiken.

Alles met elkaar doet het me sterk denken aan iets wat ik ooit in een stripalbum las. Ik ben vergeten welke het was, maar het zinnetje is altijd blijven hangen:

“Ooit waren we holenmensen en aten we bessen in de zon. Nu werken we achtenveertig weken van het jaar keihard om vier weken bessenijsjes te kunnen eten in de zon”.

Ik blijf me afvragen wat we met ons allen nou eigenlijk willen bereiken met al die bereikeritis.

U bent toch wel thuis?

Soms heb je van die akkefietjes waarvoor een vakvrouw langs moet komen. Een loodgieter of klusjesvrouw of zo. En een terugkerende ergernis is de vanzelfsprekendheid waarmee die mensen aannemen dat je altijd maar thuis bent. Laatst was het weer eens raak. Ik herontdekte dat niet iedereen het vanzelfsprekend vindt dat je een baan hebt. Ook al vind ik dat zelf wel vanzelfsprekend.

Ik kwam thuis van mijn werk en vond een briefje in de brievenbus van één of ander technisch installatiebedrijf. Ze waren kennelijk geweest om de electra-, gas- en watermeters te keuren. Of zo. Een dag later vond ik een brief dat het bedrijf in kwestie "verscheidene malen geprobeerd had contact op te nemen". Dat zette prompt mijn stekels op; één ansichtkaartje met een telefoonnummer in de brievenbus vond ik nou niet bepaald "verscheidene malen" eigenlijk. Ik haalde diep adem, telde tot tien en liet het verder maar waaien.

De volgende ochtend belde ik het installatiebedrijf voor een afspraak.

Ik kreeg een jong klinkende mannenstem aan de lijn aan wie ik uitlegde waar ik voor belde. Dat ik dat kaartje in de bus gehad had en nu dus een afspraak wou maken voor die keuring der meters.

"Ja dat kan", zei de stem.

"Bent u vanmiddag thuis?", vroeg de stem.

"Nee, natuurlijk niet", zei ik verbaasd. "Ik moet ja immers ook werken."

"Oh sorry, dat wist ik niet", zei de stem.

"Sja ik moet toch ook ergens de rekeningen van betalen", zei ik berustend.

We maakten een afspraak en ik dacht bij mezelf: "laat maar waaien".

Maar toen ik de hoorn op de haak legde, moest ik toch heel langzaam tot tien tellen. Bij vijf veranderde ik van gedachten, tot honderd tellen was beter. Veel beter. Tien was toch wel heel kort.

Wat mega-irritant, om er zomaar van uit te gaan dat je wel even thuis bent, zong het rond in mijn hoofd. Waarom denkt iedereen toch altijd dat ik zomaar even thuis ben? Snappen

ze dan niet dat hun klanten ook gewoon moeten werken? Dat wij toch ook de rekening ergens van moeten betalen? Want dit is niet bepaald de eerste keer dat me iets dergelijks overkomt. Sommigen nemen zelfs botweg aan dat ik "thuis bij de kinderen ben", of "aan het eind van de middag iets lekker koken voor uw man" ben of iets dergelijks. Dan moet ik weer op de harde manier ontdekken dat "een vrijgezelle vrouw" zijn, kennelijk nogal ongewoon is. Dan moet ik weer tot tien tellen. Of tot honderd.

Tijd om mezelf weer eens in de oren te knopen dat vrijgezel zijn eigenlijk helemaal niet zo gewoon blijkt als ik zelf denk. En tijd om tot honderd te tellen. Of duizend. Misschien is duizend wel beter dan honderd.

Klingon zijn of niet Klingon zijn?

Bekentenis:

Ik ben een Star-Trek-liefhebber. Nou ja, meer een fan eigenlijk. Een trekkie. De meeste mensen wisten dit al, denk ik, trouwens. Dus een echt schokkend nieuwtje is het niet. Dat krijg je als je zo'n flap-uit bent als ik.

Ik ga nooit naar conventies en zo, en ik heb geen Star-Trek-kleding en alles (al lijkt me dat stiekem wel heel erg cool). Maar toch ben ik een fan. Wat me er aan aantrekt, is - naast de techniek uiteraard - de manier waarop de mensen aan boord van vooral de NCC 1701-D met elkaar omgaan.

Bron: Memory Alpha, the Star Trek Wiki

Ze accepteren de ander zoals die is. Geen vooroordelen of kinderachtig kleutergedrag. In een gemeenschap met zo veel verschillende culturen als de bemanning van de Enterprise zal die volwassen en verstandige houding ook wel bittere noodzaak zijn. En natuurlijk, veel afleveringen van de serie draaien juist er om dat iemand er niet mee kan omgaan. Het verhaal is dan hoe diegene er dan wel mee leert omgaan. De aflevering "Half a Life" is daarvan een goed voorbeeld. Maar toch. Het blijft een mooi utopisch voorbeeld. En meestal als ik naar Star Trek zit te kijken, neem ik me weer voor om mijn best te doen ook zo'n verstandig persoon te zijn met het ethisch kompas de juiste kant op wijzend.

Maar af en toe heb ik een periode, dat dat brave goederige gedoe mij even niet trekt. Dan ben ik een recalcitrante, tegendraadse bui, moe van een lange periode zelfbeheersing waarin ik alle kwade, geërgerde, vinnige en bitse woorden ingeslikt heb en in plaats daarvan brave en verstandige dingen heb gezegd. Want dat is immers goed, verstandig zijn. Maar soms is de emmer van zelfbeheersing leeg.

En dan vind ik ineens hele andere dingen leuk aan Star Trek dan normaal.

Dan zoek ik de afleveringen op waar veel Klingons in voorkomen. Want dat zijn geen braveriken. Scherpe taal, scherp karakter, scherpe cultuur en scherpe wapens. Dat is Klingon. En die stoere kleren natuurlijk, met van die klauwpunten op de schouders en de

schoenen en die grijzige lange leren jassen en zo. Van Worf leren hoe je met een Bat'leth of een D'k tagh moet vechten. Æeberhaupt leren vechten.

En diep in mijn hart zou ik dan best eens een keertje als Klingon verkleed rond willen lopen op zo'n Star-Trek-conventie. En van die onverstaanbare dingen zeggen. Stiekem van tevoren zinnnetjes instuderen op de website van het Klingon Language Institute. En in het algemeen een stoere en vooral eigenwijze Klingonse zijn, en niet de dingen doen en mezelf gedragen zoals "het hoort". Al hoor je je als Klingon weer overdreven zorgen te maken over eer, iets waar wij mensen niet zoveel mee hebben. Of tenminste niet zoveel als de Klingons.

Diep in mijn hart zou ik het best wel eens een keertje willen ervaren.

Want hoe zou dat nou eigenlijk zijn, Klingon zijn?

Soms zit het mee, en soms zit het tegen

Soms zit het mee en soms zit het tegen, zo leerde een reclame ons ooit. In mijn geval is er ook nog de mogelijkheid dat het best wel mee zit, maar het in je hoofd het toch nog niet goed/perfect genoeg is. Heel de tijd in je hoofd op jezelf lopen te schelden tot je uiteindelijk beseft dat je jezelf helemaal aan het afkraken bent. Voor niks. Om niks En dat je dus niet je eigen beste vriendin bent.

Vanavond had ik zo'n moment. Niet comfortabel in mijn vel, mede door het huiswerk van de psycholoog waar ik (alweer) mee bezig was. Het haalt nogal wat overhoop. Uiteindelijk zat mijn denken vast in drijfzand, en hoe harder ik mijn best deed om er uit te komen, hoe vaster ik kwam te zitten.

Ergens drong het tot me door dat het niet opschoot. Het was donker en mistig in mijn hoofd en ik was moe. Eerst uitrusten dus, met een kop thee even feedly erbij pakken om te checken hoe het met de prism-soap gaat. Mijn ogen dwaalden door de kamer en zagen het fotoboek dat Ferry Spaan van <http://www.capturevision.nl> gemaakt heeft na de fotoshoot. "Gossie, die kan ik best eens weer bekijken", zei ik tegen mezelf. Het bekijken van de foto's vrolijkte mij meteen weer op, en toen ik mijn complimentenboekje doorlas werd ik nog vrolijker. Het fotoboek en het complimentenboekje tilden mij samen uit het drijfzand en zorgden samen dat de zon ging schijnen in mijn hoofd. Nu kan mijn denken weer zien waar het loopt. En da's best handig.

Ik raad het iedereen aan, een keer zo'n fotoshoot doen.

Brief vanuit de toekomst

Een week vakantie zou ik hebben.

Wat voelde dat luxe! Een hele week vakantie! Lekker een paar dagen weg en met een fris hoofd weer thuiskomen. Heerlijk! Zalig! Vakantie!

Inmiddels is het vrijdag en is die hele week vakantie bijna voorbij. Wat is zo'n week toch eigenlijk kort. Extreem kort. Maar fijn was het wel, vooral om even weg te zijn. Een paar dagen maar, maar toch. Even alles achterlaten. Maar ja, als je thuiskomt vind je alles net zo goed weer terug. Maar dan heb je weer verse kracht opgedaan om te dragen, dus is het veel makkelijker. Denk je. Hoop je.

Dan sta je op en vind je het huiswerk voor de psycholoog weer terug. En dan weet je nog steeds niet wat je er nou mee aan moet, net als voor de vakantie. Stiekem had ik toch gehoopt op inspiratie of zoiets. Op een oplossing die mijn onderbewuste zomaar bedacht had.

De oefening waar ik al weken totaal geen weg mee weet, is mezelf een brief schrijven vanuit de toekomst. Mezelf voorstellen dat ik tien of twintig jaar ouder en wijzer ben. En dan de mezelf van nu een hart onder de riem steken. De eerste keer dat ik die oefening tegenkwam, was toen ik de bladzijde omsloeg van het werkboek. Ik had zitten schrijven aan andere opdrachten, en die gingen eigenlijk best soepel. En toen kwam ik die briefschrijfoefening tegen. Over tien of twintig jaar? Wie ben ik dan? Wat doe ik dan? Ik keek naar de toekomst en zag alleen maar mist. En ik zie nog steeds alleen maar mist, als ik naar de toekomst kijk. Voorspellende glazen bollen bestaan nou eenmaal niet. In een van de sessies heb ik het er over gehad met de psycholoog. Na wat vragen en vertellen zei ik maar iets over fotografie. Ik moest toch wat zeggen, en ik wist niks om te zeggen.

Maar toch wil ik die brief schrijven. Ook al kan ik dat nu nog niet, straks kan ik het vast wel. Er komt een moment dat ik het wel weet, dat weet ik zeker.

En ondertussen kauwt mijn onderbewuste verder op de vraag: wie ben ik over tien jaar? Wie wil ik zijn? Wat wil ik doen?

Ik weet het nog steeds niet. Tijd om te gaan bedenken hoe ik ervoor kan zorgen het wel te weten, dus!

Oude koeien in de wei

Vandaag heb ik een lunchafspraak in Rotterdam. Ik ben vrij vandaag, dus kan dat. Enthousiast neem ik mijn fototoestel mee, want wie weet kan ik onderweg iets doen aan mijn stationsgebouwenfotografieproject(3X woordwaarde). Tweeëneenhalf uur in de trein, ik kan vast onderweg wel ergens een trein overslaan om wat foto's te maken

Opgeruimd stap ik de trein in en zit ik even later heerlijk glazig naar boerderijen te kijken die voorbij zoeven. Schapen en koeien en paarden in weilanden. Vooral koeien, veel koeien. Vooral zwartbont. Kennelijk kopen we met ons allen genoeg weidemelk, want er zijn best veel weilanden met koeien. Af en toe loopt er iemand op het land, of rijdt er een tractor.

Op een gegeven moment zoeft er een oude verroeste ploeg voorbij. Een echt oude, in die ene flits zie ik het blad van de ploeg en vallen me de disselbomen op waar ooit een sterk paard tussen gelopen heeft. Dat maakt dat ik moet denken aan verhalen over hoe het boeren vroeger ging: met de hand en met de hulp van paarden en knechten en zo. Verhalen over hoe de boerenknechten maaiden met de zeis, en de boerenmeiden er achteraan liepen om het gemaaide tot schoven op te binden. Verhalen over hoe naar elkaar geroepen werd: "maaien is niks als bukken en draaien!". "Maar bukken en draaien is kérelswerk!". In het plat Gronings.

En even heb ik zin om in een tijdmachine te stappen om zelf te gaan zien hoe dat ging. En of die veelgeroemde "goede oude tijd" nou echt zo goed was. Of juist niet, misschien. Ik weet in elk geval al wel dat ik goede moderne sanitaire voorzieningen als douche en wc toch wel vreselijk zou missen als ik geconfronteerd zou worden met de lampetkannen en poepdozen van vroeger.

Oké, tijdmachines bestaan niet dus zelf gaan kijken kan niet. Dat weet ik wel.

Maar toch.

Maar toch zou het best eens interessant zijn om met eigen ogen te gaan zien hoe het nou eigenlijk was.

Blik op weggedrag

Vandaag is zo'n dag dat ik in een ander spoor lijkt te lopen dan de rest van de wereld. Het is weekend, zaterdagochtend, alle klusjes zijn gedaan en alle boodschappen in huis. Mijn agenda is leeg. Tijd dus om heerlijk rustig iets relaxts te gaan doen. Maar als ik onderweg ben naar de dierentuin, lijkt de rest van de wereld er anders over te denken. Of in ieder geval de rest van de geautomobiliseerde wereld.

Op een stukje snelweg met twee rijbanen en rechts een weefstrook rij ik honderdtwintig op de rechterbaan. Links rijden allemaal mensen die honderdtwintig veels te langzaam vinden, en ik vind dat wel helemaal prima. Ze doen maar, zij mogen dan haast hebben, ik heb geen haast vandaag. Laat mij maar rustig doortjoeken hier op de rechterbaan, met Eftelingmuziek op de autoradio. Ik trommel het ritme mee op het stuur van de auto en lalala wat in mezelf, tevreden ondanks dat ik de enige lijk die geen haast heeft.

Terwijl al die mensen links me inhalen valt het hoge gehalte aan audi's en bmw's mij op. Daar zitten er veel van tussen, terwijl er bijvoorbeeld veel minder volkswagens of toyota's tussen rijden. Eigenlijk zou iemand al die automerken op de linkerstrook een keertje moeten tellen, schiet het door mijn hoofd. Het zou best interessant zijn om te weten of de linkerrijbaan bepaalde merken "aantrekt".

In mijn achteruitkijkspiegel zie ik dan ineens een auto met vrij hoge snelheid van de linkerbaan over de rechterbaan naar de weefstrook zwenken. Er wordt ergens achter mij heftig getoeterd. Even later raast de auto mij rechts voorbij over de weefstrook en zwenkt vlak voor het uit-bordje terug naar links. Ik kijk hem na en zie hem zigzaggend en auto's snijdend door het verkeer jagen. Het geeft me een naar en agressief gevoel, en ik krijg het idee dat ik duizend doden van angst zou sterven als ik met zo iemand mee zou moeten rijden. Ik tel langzaam tot tien, haal diep adem en lalala weer mee met de autoradio.

En even denk ik bij mezelf: "waar is nou blik op de weg als je 't nodig hebt?"

Suffragette

Gewoonlijk denk ik er nooit zo over na, maar ooit - en nog niet eens zo heel lang geleden - mochten vrouwen niet stemmen. Actief vrouwenkiesrecht (het recht om te stemmen) is in Nederland vanaf 1922. Passief stemrecht (het recht om gekozen te worden) bestond voor vrouwen vanaf 1917. Het klinkt best wel lang geleden, maar 1922 betekent dat mijn Oma geboren is vÃ³rdat vrouwenstemrecht bestond. En dat haar moeder, mijn overgrootmoeder, volwassen is geworden zonder stemrecht te hebben.

Zoals gezegd, normaal denk ik er eigenlijk nooit zo over na, maar soms kom je filmfragmenten tegen die je daarover aan het denken zetten. Laatst had ik de film "The Duchess" bijvoorbeeld in de DVD-speler. In die film zit een scène dat de hertog en hertogin een diner houden voor politieke kopstukken. Als de hertogin haar mening over het politieke vraagstuk naar voren brengt, zegt haar man gegeneerd: "ach ja, vrouwen en politiek, wat kan ik zeggen?". En daar pal achteraan tegen zijn vrouw: "breek daar je mooie hoofdje maar niet over, laat politiek over aan de mannen."

En toen kreeg ik weer eens een oorwurm. Je weet wel, zo'n liedje dat heel de tijd door je hoofd speelt en dat je niet kwijtraakt. Mijn oorwurm was "Well done, Sister Suffragette", uit de film Mary Poppins van Disney. De moeder in het gezin Banks is namelijk een fervent "suffragette", een voorvechtster voor vrouwenkiesrecht. Ze loopt door de film heen met een sjerp met "Votes for women" er op, roepend dat Mrs. Pankhurst weer eens in het gevang zit.

En daardoor moet ik nu heel de tijd aan de strijd om vrouwenkiesrecht denken. Want eigenlijk is het gewoon nog een heel leuk liedje ook.

Ongepast verkopen

Een poosje geleden kwam ik in de facebooktijdlijn van een bevriende fotograaf de website werkaandemuur tegen. Nieuwsgierig klikte ik verder, en dat bleek een site zijn waar je je foto's naar kunt uploaden om ze vervolgens te verkopen. Stiekem leek me dat voor mezelf ook wel wat. Stiekem vond ik meteen dat ik zelf ook wel een paar foto's in mijn archief had die mooi genoeg waren om te verkopen.

Het welbekende stemmetje in mijn achterhoofd kwam meteen met een hele reeks ja-maars. Wat verbeeldde ik me eigenlijk wel niet, riep het stemmetje. Jouw foto's zijn natuurlijk nooit perfect en mooi genoeg om te verkopen! En, riep het stemmetje, dingen verkopen hoort niet. Het stemmetje vond dat ongepast. Ondanks die dingen en ondanks de ja-maars van het stemmetje, wou het idee niet weg gaan. Het had zich stevig in de woeste storm van mijn denken verankerd.

Het drong tot me door dat het, of het nou een succes zou worden of niet, erg leerzaam zou zijn. En ook begon ik te beseffen dat de bezwaren van het stemmetje eigenlijk nergens om gingen: ik had tenslotte toch al eerder reportages in opdracht gedaan, en betaald ook nog. Dat was toch niet zo heel veel anders? En waarom zou dingen verkopen ongepast zijn? Ondanks dat het stemmetje dat heel fanatiek vond, sloeg dat nergens op.

“Waarom is het ongepast om je eigen werk te verkopen?”, vroeg ik in gedachten aan het stemmetje. "Nou, gewoon!", riep het stemmetje. "Je hoort niet van de daken te schreeuwen dat je jezelf en je werk goed vind, en dat je trots bent op je werk en op jezelf. Stront voorop! En eigen roem stinkt!". En zo mopperde het stemmetje verder over bescheidenheid en deugd en zo. Eigenlijk had het stemmetje helemaal geen reden om dingen verkopen ongepast te vinden.

In gedachten plakte ik de mond van het stemmetje dicht met een flinke rol ducttape.

Zo.

Rust.

Kan ik tenminste even rustig nadenken over hoe ik dat ga aanpakken, foto's verkopen.
Want natuurlijk ga ik het toch proberen. Ik vind het een eng idee, mijn werk verkopen en ik heb geen idee waar ik beginnen moet.

Maar vast en zeker zal het erg leerzaam zijn.

Koffie in de stad

Voor het eerst in heel veel weken was ik weer eens in de binnenstad. Dat komt omdat ik in de middag mee zou gaan met iets wat een fotowandeling heet. En die start bij de fotowinkel aan het begin van de Meeuwerderweg. Dus dacht ik 's ochtends bij mezelf: "als ik nou wat eerder ga, kan ik even lekker koffie drinken in de stad. Dat heb ik al zo lang niet meer gedaan".

Zo gedacht, zo gedaan. Een mooi lelijke maar erg handige en verstandige jas aangetrokken - want buiten en regenachtig - en op pad. Even was ik nog in paniek, want ik wou met de bus en waar was mijn ov-chipkaart ook alweer? Maar die zat nog gewoon waar hij hoort: in mijn portemonnee.

Eenmaal in de stad kwam ik er achter dat het kermis is. Eigenlijk wist ik dat wel, maar ik was het vergeten. Dus toen ik de Grote Markt opwandelde, deed het stemmetje in mijn achterhoofd: "Oh ja! Dat is ja ook zo!" Het was nog vroeg, en stil. De kraampjes waren nog dicht en de Grote Boze MisselijkMaakMachines waren aan het proefdraaien. Kijken of alles nog pico bello functioneert. Even bleef ik kijken.

Maar ik kwam niet voor de kermis, ik kwam voor koffie.

Aan de andere kant van de Grote Markt zit de Drie Gezusters. Even stond ik nog in dubio: zou ik naar de gezusters of naar het goudkantoor? Toen ik bedacht dat je vanuit de gezusters mooi op de Grote Markt kon kijken, was de beslissing genomen.

En even later zat ik te kijken naar een prachtig latte-art-vogeltje terwijl een pianospeelmeneer zachtjes musiceerde. Aangevuld met het zachte geroezemoes van klanten, had ik zomaar zin om even heerlijk dit stukje te schrijven.

In Mama's vensterbank

"Zeg, wat ben je aan het doen daar bij die vensterbank?"

"Oh, ik zag iets moois"

"Ja, jij ziet altijd wat!"

"..."

"Mag ik hem zien?"

"Wat zien?"

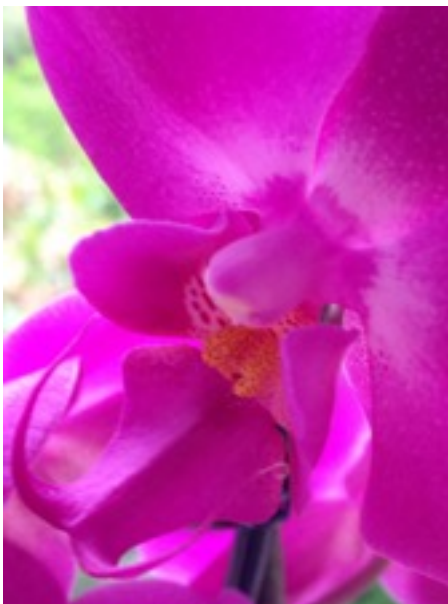
"Nou, de foto natuurlijk."

"Kijk dit is hem."

"Oh, die is inderdaad mooi."

Zo ging dat ongeveer, toen ik een foto wilde maken van Mama's mooiste orchidee. Hij heeft een echt felle knalkleur die ergens tussen paars en roze in zit maar toch meer roze dan paars is. Vaak verbaast het me dat ze planten en bloemen zo mooi uitbundig groeiend krijgt, bij mij sterven ze altijd. Maar mijn vensterbank is dan ook vrijwel de hele dag in de schaduw, en de hare krijgt zon. Dat maakt natuurlijk wel uit. En Mama heeft groene vingers, en ik niet. Dat helpt ook.

En het is waar wat ze zegt, ik zie inderdaad altijd wat. Mede daarom wandel ik altijd alleen, dan hoef ik me niet schuldig te voelen omdat ik medewandelaars ophoud met mijn foto-gedoe. Hoewel wandelen met mede-fotografen laatst wel weer helemaal tof was. Zij zagen ook overal wat, net als ik.

En helemaal sinds ik een poosje geleden een nieuwe telefoon heb gekocht, een iPhone, zie ik van alles en nog wat. In die ai-foon blijkt best wel een goede camera te zitten, voor moderne telefoonbegrippen dan. Een van de eerste dingen die ik deed toen ik het ding had, was de camera uitproberen. En op internet op zoek gaan naar camera-apps.

Een aantal heb ik uitgeprobeerd, en in de praktijk blij ik de apps Camera+ en ProCamera het vaakst te gebruiken. ProCamera is soms superhandig, die leest gewoon uit je

camerarol en dan kun je dingen aanpassen als helderheid, contrast en verzadiging. En de hoeveelheden R, G en B in de foto. Maar daar ben ik nog mee aan het proberen want die heb ik nog niet zo lang. Eerst moet ik veel met ProCamera spelen om het te leren kennen. Experimenteren geblazen dus.

Leuk! Volop experimenteren! En de camera heb ik altijd bij me - want foon - en het kost ook verder niks, want geen fotorolletje kopen en laten ontwikkelen (wat een gedoe was dat, en dan had je een opschrijfboekje waar je de diafragma en sluitertijd in opschreef en als je dan je rolletje ontwikkeld terugkreeg moest je de juiste getalletjes weer bij de juiste foto zoeken, en nu gaat dat allemaal vanzelf met de exif-informatie in het plaatje).

En soms maak je dan een foto van een bloem die eigenlijk best wel het bekijken waard is.

Enge mannen

Vroeger, als kind, was ik altijd bang voor enge mannen. Dat moest ook, want er liepen kinderlokkers in onze buurt rond. Dat waren enge mannen die mij snoep zouden geven om me mee te lokken en dan allemaal enge dingen met me zouden doen. Wat voor enge dingen, dat vertelden mijn ouders er niet bij, maar mijn overrijverige kinderfantasie kon wel het een en ander bedenken. En omdat je natuurlijk niet wist welke mannen kinderlokkers waren en welke niet, mocht ik nooit snoep of zo aannemen van welke vreemde man dan ook. En dat deed ik dan ook niet. Ik wou niets met die ongedefinieerde enge dingen te maken hebben.

De angst zat er diep in. Zo diep, dat ik op een gegeven moment bijna niet meer alleen boven durfde te zijn. Als ik dan iets nodig had wat op mijn kamer lag, holde ik zo vlug mogelijk de trap op en mijn kamer in terwijl mijn fantasie een enge man produceerde die op de overloop op me stond te wachten. Gauw pakte ik dan waar ik voor kwam, smeede de slaapkamerdeur dicht en denderde de trap weer af. Terug naar het veilige en goed verlichte beneden, waar geen enge mannen waren.

Soms stond mijn enge fantasieman niet op de overloop, maar zweefde hij voor het raam. Met een ruk deed ik dan de gordijnen dicht, zodat ik hem niet hoefde te zien en hij mij niet kon zien. Het drong niet tot mijn kinderhersentjes door dat het extreem onwaarschijnlijk was. Hoe zou hij binnengekomen moeten zijn? Hoe zou hij bij mijn raam kunnen komen? Het raam was op de tweede verdieping van het pand, hij zou dan óf heel goed moeten kunnen klimmen óf moeten kunnen vliegen. Al besepte ik ergens diep van binnen wel dat het dom was, want ik durfde het nooit te vertellen.

Dat ik met kamerdeuren smeede en met veel lawaai trappen op en af denderde, dat vonden mijn ouders natuurlijk niet goed. Daarover kreeg ik dan ook stevast op mijn kop. Niet zoveel lawaai maken. Rustig aan. Niet zo met die deur smijten want het kan heus wel kapot. Loop nou eens een keer rustig en kalm die trap af.

Maar ik bleef denderen. En smijten. Mijn angst voor die vreemde mannen op de overloop en voor het raam was groter dan de angst voor kwade ouders. Tot we mijn slaapkamer naar de zolder verhuisden. Mama en ik ruimden de boel boven op en sleepten met ons twee alle meubels naar boven. En toen waren de enge mannen ineens weg. Gaandeweg maakten we van mijn zolderkamer mijn hoekje. Ik kreeg een oude zwartwit-tv, en een stoel met een klein salontafeltje. Er kwam zelfs een koelbox die als koelkast dienst deed.

En als het mooi weer was, zat ik op het aan de kamer grenzende dakterras. Het werd mijn hoekje, mijn anker, en ik voelde me er veilig.

De enge-mannen-angst werd in de loop der jaren minder en verdween tenslotte helemaal. Of bijna helemaal. Want tot op de dag van vandaag steekt het soms de kop weer op, op onverwachte momenten. Dan weet ik dat ik niets te vrezen heb van de mannen in mijn omgeving, en toch is het er ineens: die vreemde, irreële en ongefundeerde enge-mannen-angst.

We hebben een koning

Vandaag krijgen we een koning. Dat wil zeggen, de huidige directeur/CEO van het “familiebedrijf Oranje-Nassau” doet een stapje opzij ten gunste van de zoon. Meestal denk ik niet zoveel over die dingen na, want er zijn altijd wel urgentere dingen om over na te denken. Programma’s om aan te passen, wijzigingen om in te bouwen, bugs om op te lossen. Gedichten en blogs om te schrijven, foto's om te maken. Politiek en monarchie staan erg onderaan op mijn prioriteitenlijstje.

Maar vandaag ben ik vrij en heb ik een lege agenda. Alle tijd dus om mezelf voor de teevee te poten en heel het circus relaxt te bekijken.

Het begint met gepraat. Beelden van Amsterdam en tussendoor interviews met historici over abdicatie en inhuldiging. Beelden van Wilhelmina, Juliana en Beatrix. Er zitten veel momenten tussen waarop het presentatiegeluid een beetje stukt, alsof ze niet meer weten wat ze moeten zeggen. Maar alles met elkaar wel een leuk programma. De koningin komt binnen in de Mozeszaal, samen met haar zoon en zijn vrouw. Ze schudden de handen van alle aanwezigen, gaan zitten en even later worden er handtekeningen gezet. Terwijl de akte door de getuigen getekend wordt, pakt Beatrix stevig de hand van Willem-Alexander vast. Ze kijkt naar hem en glimlacht. Die glimlach blijft hangen in mijn hoofd.

Later, tijdens de inhuldiging, vallen me meer momenten op. De toespraken en het commentaar van de presentator gaat wat langs me heen, maar die kleine dingen blijven hangen. Hoge piefen die door een prozaïsche connexxionse stadsbus naar de kerk worden gebracht. “999 Staten Gen”, staat er op bus. De drie prinsesjes die angstig stijf elkaars hand vasthouden terwijl ze voorop lopen. Beatrix er achter die ze zo te zien af en toe souffleert. In de kerk zit ze tussen haar kleindochters en praat en lacht. Een lieve Oma.

Dan wordt het tijd voor de koning, hij loopt over die blauwe loper naar de kerk. Akelig rechtop, net een robot. Het lijkt alsof hij doodsbang is dat de mantel van zijn schouders glijdt, of dat hij te snel loopt, of dat hij struikelt, of zoiets. Zijn ene hand is tot een vuist gebald en zijn andere hand houdt de hand van zijn vrouw vast alsof zijn leven er van af hangt. Ondanks de wind beweegt zijn haar bijna niet, er moet veel haarlak in zitten. Het ziet er allemaal gespannen uit. Ik vraag me af wat hij denkt. In de kerk kijkt hij vaak naar zijn moeder, en zit hij steeds zenuwachtig met zijn vingers en handen te hannesen. Tijdens de toespraak praat hij gewoon, niet zo duidelijk articulerend als Beatrix altijd deed.

Terwijl ik zit te kijken vraag ik me af wat ze denken. En voelen. Het is voor zowel Beatrix als Willem-Alexander toch een hele stap.

Morgen moet ik weer aan het werk. Dan is alles weer normaal. Dan zijn de kranten weer gevuld met de gewone berichten over politieke proefballonnetjes, gelobby en andere achterkamertjespolitiek. Maar vandaag is die hele realiteit even ver weg. Vandaag leven we voor één dag in een sprookje.

Achterin mijn hoofd blijft de vraag hangen: wat zou Beatrix nu voelen? Opluchting dat ze er van af is, of valt ze nu in een leegte? Ik moet weer denken aan die keer dat ze in Enschedé kwam, vlak na de vuurwerkramp. Hoe lief ze was, en hoe zij mensen knuffelde en liet uithuilen op haar schouder. Ineens wil ik de teevee in kruipen en haar heel stevig knuffelen.

Bedankt, Beatrix. Ik denk er nooit echt over na, maar toch bedankt.

Fotoschool gedroomd

Het is een oud gebouw, zo eentje met ellenlange gangen en hele rare hallen en kamernummeringen, zodat je er makkelijk verdwaalt. En ik ben verdwaald, want ik kan het klaslokaal niet vinden waar ik hoor te zijn en ik ben al bijna een minuut te laat. Paniekerig loop ik door, ondertussen fanatiek rondkijkend naar iemand aan wie ik kan vragen waar ik wezen moet.

Even verderop, aan de andere kant van een hal met wolkenkussens op de vloer waar je helemaal net echt wolkerig in wegzinkt als je loopt, staat iemand met een stapel papier in zijn handen te praten. De papieren zien er uit als folders, dus ik besluit om hem te vragen waar ik heen moet. Hij wijst me de weg en ik ren door het gebouw naar de andere kant. Ondertussen kom ik rare dingen tegen. Een klein stemmetje in mijn achterhoofd zegt dat ik droom. Dat, ã³f ik ben op de een of andere manier in Oz aangeland. Ik ren door, want ik ben te laat.

Ik kom uit bij een hal met een groot bord aan het plafond. "Fotografie" staat er op het bord. Mooi, ik ben er dus bijna. Meteen vraag ik me af waarom ik er bijna ben. Waarom moet ik hier zijn en wat moet ik hier doen? Waarom ben ik hier eigenlijk? Boven de deuren staan nummers. Ik kijk naar alle nummers, maar de mijne staat er niet bij. Ik vraag. "Daar, net om het hoekje", wijst een behulpzame docent. Eindelijk, ik heb het gevonden. Ik doe de deur open.

"Aha, een laatkomer! Verdwaald?", vraagt de meneer voor de klas.

Hijgend breng ik uit dat ik inderdaad verdwaald ben, en dat ik aan de andere kant van de school was en het hele eind gerend heb in een poging om niet te laat te komen.

"Geeft niet, geeft niet.", zegt hij. De klas kijkt nieuwsgierig toe. "Ga gauw zitten, en welkom op de fotovakschool!"

Dan toetert ineens een auto.

Ik doe mijn ogen open en lig in bed.

Ik heb weer eens gedroomd.

Auto-tetris

De parkeerplaats voor kantoor is redelijk vol. Toch zijn er per rijtje auto's wel één of twee plaatsen vrij, waardoor de parkeerplaats van boven gezien net op een tetrisspelletje lijkt. Je weet wel, dat spelletje met die vallende blokjes, en als je een rij helemaal vol krijgt, verdwijnt 'ie. En het gaat steeds sneller en op het laatst zit je mega-paniekerig te puzzelen met supersnel naar beneden racende blokjes.

En dat beeld zet gelijk mijn fantasie aan het werk, natuurlijk :).

In mijn hoofd zie ik een tetrisspelletje voor me. Elk blokje is een autootje, iets van het formaat Aygo of zo. Iets wat makkelijk grafisch in een vierkantje te prutsen is. En het werkt ook precies als de gewone, bekende tetris. Je moet blokjes aan de onderkant van het scherm krijgen in een mooie netjes gevulde lijn. En als de lijn helemaal vol is, verdwijnt 'ie. Niet echt bijzonder, maar toch wel leuk.

Dan ineens tovert mijn hoofd op de onderste lijn van het speelveld een drietal elektrische-auto-laadpalen. Ineens zijn de autootjes in het spel elektrische autootjes geworden. En de blokjes op de onderste rij verdwijnen nou alleen nog maar als de lijn vol is. En het blokje opgeladen is aan zo'n elektrische-auto-laadpaal. Na elk derde blokje dat je neergezet hebt, veranderen de laadpalen onderaan van plaats. At random.

In mijn fantasie zie ik mezelf al paniekerig worstelen en puzzelen met een bijna vol scherm en een onderste rij die niet weg wil omdat de laadpalen niet meewerken. Het lijkt me nu al een leuk spelletje.

Het avontuur van het kopen van een autohouder

Vandaag las ik dit stukje op onder andere mt.nl:

<http://www.mt.nl/157/49496/magazine/uitgewinkeld-is-de-retail-nog-te-redden.html>

Na een recente ervaring bij een poging tot aankoop bij een internationale electronicaketen, kan ik me wel iets voorstellen bij dit bericht. Ik denk dat de toekomst meer ligt bij webshops-met-een-pakjes-afhaalpunt dan bij ouderwetsche winkels. Nou ja, winkels met een heuse echt ouderwetsch degelijke klantenservice maken waarschijnlijk meer kans dan winkels met een moderne Youp-van-t-Hek-kwaadmakende klantenservice. Stiekem hoop ik sinds kort dat dat laatste niet zoveel kans heeft, eigenlijk.

Want wat was er aan de hand:

Het overgebleven restje van mijn een-weekje-naar-de-Efteling-paasvakantiebudget was groter dan verwacht. Plus een kleine bonus van mijn werkgever, was het net genoeg om een mooie nieuwe mobiele telefoon te kopen. Dat was ook wel nodig ook, want mijn oude telefoon ging regelmatig spontaan rebooten en was in het algemeen niet vooruit te branden. Tijd voor een nieuwe, voor het ding van ouderdom uit elkaar zou vallen en ik dus totaal niet meer bereikbaar zou zijn.

Toen ik eenmaal een mooie nieuwe snelle en handige telefoon uitgekozen had, bleek daar navigatie op te zitten. Leuk, maar als je je telefoon in je broekzak hebt, heb je daar niks aan. Dus moest er een dingetje in de auto komen dat mijn telefoon voor mij vast zou houden, zodat ik er op zou kunnen kijken als ik aan het rijden was. Een mobiele-telefoon-in-de-auto-vasthoud-dingetje.

Ik besloot om even bij de Electronicaboer langs te gaan. Zo'n grote winkel, daar hadden ze die dingen vast wel.

Inderdaad hadden ze bij de Electronicaboer een groot assortiment slimme-telefoon-vasthouders. Maar welke moest ik nou hebben? Zou dat wel of niet uitmaken? Mijn nieuwe telefoon was toch smaller dan de meeste toestellen, was daar wel rekening mee gehouden? Ik betreurde het dat ik dat niet even op internet opgezocht had, maar geen nood want de verkopers hadden het antwoord op mijn vraag vast ook wel. Dat is toch immers hun werk, dingen weten en vriendelijk uitleggen over wat ze verkopen. Toch?

Er liepen een hoop mensen rond met een Electronicaboer-overhemd, en ik sprak er een aan, timide vragend of ik wellicht misschien iets zou mogen vragen. “Uiteraard, ga uw gang”, was het antwoord. Ik vertelde het nieuwe-telefoonverhaal, en vroeg naar een slimme-telefoon-autohouder. “Ik ben niet van de telecomafdeling, vraagt u hem maar even”, zei de verkoper terwijl hij naar iemand anders wees. Geïntimideerd door dit antwoord sprak ik nog voorzichtiger de aangewezen persoon aan, die mij op vriendelijke doch besliste wijze doorverwees naar een ander.

Vijf verkopers later had ik mijn antwoord. En het voornemen om de Electronicaboer voortaan zoveel mogelijk te mijden. Leve de webwinkel en de postbode.

Groen, ik mis je!

De takken van de bomen zijn nog steeds kalig. Als je héél dichtbij gaat kijken, zie je dat ze vol met knop en zo zitten, maar blaadjes kweken doen ze nog niet echt, de takken blijven net zo kaal als het hoofd van Lambik. Zal wel door de kou komen die zo lang bleef hangen. Ik vind het maar niks, dat kalige. Zo winters.

Alles was droog en dor en geel. Eerst heel lang winter geweest, toen heel lang droog en het bleef maar koud. Elke dag het weerbericht lezen, op zoek naar dat sprankje hoop op lente en mooi weer en alles groen en bladeren aan de bomen. En elke dag weer het bericht: "het blijft nog wel even koud". "Wat doet die Lentefee eigenlijk? Is ze in staking of zo?", dacht ik dan bij mezelf.

Gelukkig begint het nu wat aangenamer te worden, qua temperatuur. Alleen jammer van de droogte, daardoor blijft de natuur dor en geel en doods. Niks groen. Ik begon me af te vragen of ik niet beter maar kon gaan wennen aan geel, want het leek wel eeuwig te gaan duren. En toen werd er regen voorspeld vandeweek. Nog niet eens echt veel, maar hopelijk genoeg om alles wat groen hoort te zijn weer groen te maken. Ik hoopte met hopen.

We hebben de paar dagen regen gehad en inderdaad beginnen er weer fikse groene plekken te komen tussen al het geel. "Joepie, het wordt weer groen", juich ik hardop als ik in mijn uppie in de auto zittend langs groene weilanden rij. Ook in mijn onooglijke tuin is het eerste groen weer te ontwaren. Lelietjes-van-dalen en paardebloemen vooral, zo te zien. Maar toch, het is een begin.

Morgen wordt het mooi weer, zeggen ze. Twintig graden en veel zon. Zouden er dan eindelijk weer bladeren aan de bomen komen? Laat alles weer groen worden. Groen, heerlijk prachtig groen.

De ochtendstond heeft goud in de mond

De laatste tijd ben ik vroeg wakker. Meestal zo tegen zes uur, of zeven uur. Omdat de wekker doordeweeks zo vroeg afgaat, zal dat er wel in zitten, zo is de eerste gedachte. Maar van de winter, toen het immers heel laat licht was, was dat wel anders. Tegen negenen werd ik toen meestal wakker. Moe, onuitgerust. Met moeite sleepte ik mezelf het bed uit tegen tienen. Met heel langzaam ontbijten en heel langzaam douchen en aankleden en alles, was het al gauw noen voordat ik kon zeggen dat ik echt op en wakker was. Het leven was saai, en het moest maar en ik had nergens zin in. Moest mezelf mentaal een schop onder het achterwerk geven om zelfs de simpelste dingen te doen.

Maar nu het weer vroeg licht is, en later donker, is dat heel anders. Zo tussen vijf en zes uur 's ochtends word ik meestal wakker. Even lig ik dan nog lekker te dommelen en te relaxen, en als ik daar genoeg van heb, sta ik op. Zo tussen zes en zeven dans ik energiek en vrolijk mijn bed uit en de badkamer in. Wat een verschil! En dat goedgemutste houdt nog heel de dag aan ook, ik zak pas in als het Grote Licht 's avonds weg is. Alsof mijn energie mét de zon ondergaat.

Het overduidelijke voordeel van zo vroeg energiek wakker worden, is dat je zo veel kunt doen. Doordeweeks heb ik al voordat ik naar mijn werk ga eventjes gitaar-ge oefend. En vrijdags, de vaste vrije dag en de vaste boodschappendag, sta ik om acht uur 's ochtends in de winkel. Tegen half negen, als het woon-werkverkeer goed op gang gekomen is en iedereen chagrijnig op de fiets zit of bij de bushalte staat, sta ik alweer thuis de boodschappen op te bergen en koffie te zetten. En dan heb ik nog een heerlijk lange dag om zoveel leuke dingen te gaan doen. Zoals een dagje naar Bourtange of Emmen, of lekker koffie drinken in de stad bij het Goudkantoor en dan naar de bios voor de matinee.

Waar het precies door komt, sja, ik denk het licht. Eigenlijk kan ik me helemaal niet herinneren lichtgevoelig te zijn. Toch ben ik het tegenwoordig duidelijk wel. Echt een kind van het licht en de zomer!

Wat is dat toch met knuffelen?

Een kennis van mij doet aan verhalen vertellen. Daar verdient hij zijn brood mee. Ik had nog nooit de kans gehad om één van zijn workshops bij te wonen, dus toen hij mailde dat hij eentje ging geven waar ik naartoe kon, zei ik meteen ja.

Dus toog ik naar Leeuwarden, naar de WTC Expo. Daar was een beurs waar hij ook een stand had, en waar hij zijn workshop zou geven. Al lang las ik trouw elke week het verhaaltje op zijn blog, nu zou ik hem eindelijk in levenden lijve horen vertellen. En in levenden lijve, da's toch anders dan op het grote, anonieme internet. Niet elke schrijver is het gegeven om ook goed te kunnen vertellen.

Het werd een aangename avond, met een leuk, herkenbaar en goed verteld verhaal. Lekker veel variatie in de stem, gebaren, gezichtsuitdrukkingen. Hier stond duidelijk iemand die het éinig vond om verhalen te vertellen. Workshop geslaagd dus. Wat vreemd genoeg vooral in mijn gedachten bleef hangen, was de begroeting. We kennen elkaar uit de ICT, vroeger waren wij collega's. En in de ICT heerst - in mijn ervaring althans - een soort ongeschreven regel dat je elkaar "aanraakloos" begroet. Je mag de ander de hand schudden, maar dat is het ook wel. Een hand op de schouder is al heel frivool.

Maar onze verhalenverteller trok zich niets aan van die regel, en gaf mij, oude bekende, een dikke knuffel als begroeting. Dat maakte mij verrast, aangenaam verrast, maar toch verrast. Dat had ik dus niet verwacht. Toen ik er later over vertelde, riepen sommige mensen in mijn omgeving direct: "kijk maar uit hij wil wat van je". Maar zo voelde het helemaal niet. Het voelde gewoon. Gewoon een gezellige dikke knuffel. Gewoon van, gôh wat we hebben we elkaar lang niet gezien, en wat leuk dat we elkaar nu wel zien. Een Welshe vriendin van mij noemt zo een knuffel een "cwtch" (spreek uit: "kudsj"). Volgens haar is dat een Welsh woord, en betekent dat een platonische knuffel. Een gewone knuffel dus. Gewoon, omdat je het leuk vindt om elkaar weer eens te zien.

En iedere keer komen de reacties van toen weer in mijn hoofd terug. Waarom die reacties? Waarom denken mensen direct "hij zal je wel in bed willen"? Is dat omdat ze dat echt geloven, of is dat meer omdat zij zelf dat wel willen en die wens op mijn verhaal projecteren?

In dat laatste geval heb ik toch heel veel meer stille aanbidders dan ik dacht, eigenlijk.

In ieder geval, ze kunnen me wat. Ik hou van mijn vrienden en knuffel en cwtch gewoon door. Of anderen er nou wat van denken of niet.

Pûh.

Van Efteling naar pantomime

Zo rond pasen ben ik een paar dagen naar de Efteling geweest. Mensen die mijn social-media-profielen een beetje volgen, is dat vast niet ontgaan, want ik was zo blij dat ik ging dat ik het ongeveer letterlijk van de daken schreeuwde. Maar ik was dan ook al heel lang niet meer geweest. De laatste keer dat ik in de Efteling was, stond Pegasus er nog en was de Sprookjesboom net nieuw. Hoog tijd dus om weer eens te gaan en alle nieuwe dingen te bewonderen.

Voordat ik ging, had ik via facebook contact gezocht met een van de acteurs van een entertainment-act die zo tussen 2000 en 2003 in de Efteling rondliep. Ik had namelijk een aantal video-opnamen teruggevonden, en de VHS-banden waar die op stonden, gedigitaliseerd. En als je eenmaal een sloot mp4-tjes hebt, is het een kleine moeite om die op usb-stick te zetten en te bezorgen. Ik was ja immers toch in Brabant, en dus hartstikke in de buurt. Dat maakte het een kleine moeite, waar ik toch weer iemand een groot plezier mee kon doen.

Na wat over-en-weer gefaceboekt te hebben, wed besloten dat ik inderdaad de opnamen op usb bij hem mocht bezorgen. Het werd een gezellige avond vol met opgehaalde herinneringen en weet-je-nogs en uitgewisselde verhalen van "wat doe jij tegenwoordig". Uiteindelijk was ik nog maar net op tijd voor sluitingstijd in mijn hotel terug.

Maar het bezoek bleef wel hangen in mijn hoofd, en niet alleen omdat hij en zijn vrouw sympathieke en charmante mensen bleken te zijn. Toen ik namelijk zijn adres opzocht op zijn website, zag ik dat hij iets met pantomime doet. En ik weet echt helemaal niks van pantomime. Nou ja, af en toe zie je in de stad een levend standbeeld staan. En ik heb ooit wel wat filmpjes gezien van Laurel&Hardy en van Charlie Chaplin. Maar dat is het dan ook wel. Gelukkig zijn google en wikipedia dichtbij en meestal wel redelijk accuraat. Dus heb ik tijdens het tikken van dit stukje even op internet gezocht. Want nieuwsgierig.

Wat me het duidelijkst opviel, waren de foto's. De mime-artisten die je vindt als je zoekt, hebben veelal wit-gesminkte gezichten met van die zwarte strepen bij de ogen, zwarte of zwartwit-gestreepte kleding, en witte handschoenen. Ik vraag me af waarom dat is; iemand moet toch ooit met die kennelijk typische "mime-dresscode" begonnen zijn. Volgens mij ga ik nog maar eens een partijtje op internet zoeken, want hoe meer ik lees en surf, hoe nieuwsgieriger ik word naar het waarom.

Accepteren waar je het niet mee eens bent, is soms best lastig

Soms heb ik een periode dat ik weer even helemaal Star-Trek-fan ben. Dan zit ik in mijn vrije tijd thuis voor de buis om alle DVDs van de originele serie of The Next Generation serie te kijken. Zo rond de feestdagen had ik weer zo'n periode, en omdat er een heleboel heel verschillende culturen op de ruimteschepen rondlopen, krijg je soms dingen voorgeschoteld die je maar heel raar vindt.

Zo is er een aflevering, Half a Life geheten, waarin de flamboyante Lwaxana Troi verliefd wordt op een zekere Timicin. Deze wetenschapper is aan boord van de Enterprise als Lwaxana aan boord komt, en hij is bezig met een serie experimenten. Ze worden verliefd op elkaar, en alles lijkt in eerste instantie op een "ze leefden nog lang en gelukkig"-spreekje, totdat Lwaxana, tegelijk met de kijker, er achter komt dat Timicin op het punt staat om aan een ritueel te beginnen dat in zijn cultuur de "Resolution" heet.

Dat blijkt een ritueel te zijn dat ze op Timicins thuisplaneet uitvoeren als ze zestig jaar worden, en dat feitelijk een rituele zelfmoord is. Hij probeert aan Lwaxana (en daarmee gelijk aan ons kijkers) uit te leggen dat het beschouwd wordt als iets moois en nobels; je bespaart je kinderen de vernederingen van de ouderdom. Na wat meer uitleg komen we er achter dat in die cultuur waardigheid en zelfstandigheid heel belangrijk zijn, en dat men liever zichzelf het leven beneemt dan weggestopt te worden in een bejaardentehuis, of hun kinderen de schande van mantelzorg te moeten aandoen.

Totaal niet mijn kopje thee, maar goed, het is dan ook een totaal andere cultuur waar het om gaat.

Iedere keer dat ik die aflevering zie kan ik er met mijn hoofd niet bij, bij die gedachtengang. Ik vind die hele Resolution maar niks. Onze Lwaxana snapt het ook niet, en doet alles wat ze kan om Timicin er van te overtuigen dat hij niet door moet gaan met het ritueel. Maar ze verliest uiteindelijk, want Timicin besluit om het toch te doen. Waarop ze ruzie krijgen en niet al te vriendelijk afscheid nemen.

Maar in de volgende scène, waar Timicin de transportkamer binnenkomt om naar zijn thuisplaneet te vertrekken, ziet hij dat Lwaxana staat te wachten met een klein koffertje bij zich. "Het is toch de gewoonte dat de mensen die van je houden bij je zijn met die resolution?", vraagt ze. Hij knikt. "Nou dan!", zegt ze en gaat zeer beslist op één van de transporter pads staan.

En dat vind ik dan toch wel weer ontzettend bijzonder.

Poffertjeskraam gespot

Het is koud en nat buiten. Natte smurrie die geen sneeuw en regen is, maar iets kouds er tussenin, valtdwarrelt uit de lucht. Mijn benen hebben zin in wandelen en beweging. Mijn hoofd vindt het veel te koud en te vies weer buiten, en blijft liever met een goed boek op de bank hangen. Voor de zekerheid stop ik toch maar die stadswandelingkaart in mijn handtas voordat ik naar de bushalte loop. Eigenlijk heb ik toch wel zin om een eindje te lopen. Morgen moet ik weer stilzitten.

Het is al half maart, maar volgens het weer is het nog januari. 's Ochtends doordeweeks voelt dat heel raar. Dan stap ik in de auto en ga naar mijn werk als het al licht is, maar toch ligt er sneeuw. 's Nachts vers gevallen en dooit in de loop van de dag weer weg. Daar denk ik aan als ik bij de bushalte sta te wachten. Vandaag hoef ik niet te werken, vandaag is het zondag. Ik bedenk me dat over twee weken de zomertijd in gaat, en dat de poffertjeskraam ook over een paar weken wel weer zal komen. Allemaal tekenen dat de lente naderbij zou moeten komen. Zelfs al werkt Koning Winter nog niet echt heel erg mee.

Op de grote markt stap ik uit de bus en kijk naar de overkant. De drie gezusters is nog dicht, en het goudkantoor ook. Ook in de binnenstad is het koud, nat en onaangenaam weer. Ik besluit om even bij de forumbouwstrip langs te lopen en daarna te gaan wachten onder de abn-amro-bank. Even uit de wind en uit de nattigheid wachten tot de koffie open gaat. Als ik sta te wachten dringt het ineens tot me door waar ik eigenlijk naar sta te kijken. Twee wagens staan op de grote markt, en er lopen een paar heren om heen. Ik ken die wagens. En die heren ook. De Meneer Met De Grote Snor, de PoffertjesMeesterBakker, herkent me en zwaait. ik zwaai vrolijk terug.

De poffertjeskraam wordt kennelijk opgezet vandaag.

"Joepie!", denk ik bij mezelf. Ik zie in de verte de deuren van de drie gezusters open gaan en besluit nu koffie te gaan drinken en om binnenkort gauw poffertjes te gaan eten. Volgend weekend misschien, of vandeweek tijdens de lunchpauze. Want vanaf morgen of zo kan het dus weer, blijkbaar. Ook al zal het de eerste winterse weken nog wel een koude bedoening blijven, daar in die poffertjeskraam. Maar ach. Wat maakt kou eigenlijk uit? Je zit er droog en uit de wind, met de heerlijke lucht van poffertjes in de neus te mensenkijken naar wat er allemaal gebeurt op het plein en te dromen van de zomerwarmte.

Ja, ik ga beslist binnenkort poffertjes eten.

Dansende sprookjes en superhelden

Afgelopen weekend hadden ze op de dansschool een bal. Nou ja, dansavond. Thema-dansavond. Het thema was “Sprookjes en Superhelden” en er was al ver van tevoren over getamtamd, zodat iedereen ver van te voren al bezig was met de vraag “Als wie ga ik me verkleden?”. Voor mij is het dan de sport om iets leuks en creatiefs in elkaar te fröbelen zonder iets te kopen. Gewoon op basis van wat je hebt, of eventueel kunt lenen van een vriendin. Soms lukt dat, soms niet. Na een duik in mijn kledingkast besloot ik dat ik óf als roodkapje, óf als heks kon gaan. Ik moest nog ergens een puntige heksenhoed hebben van ooit. Helaas kon ik die heksenhoed ook na naarstig zoeken niet terugvinden, dus werd het roodkapje. Ergens vond ik dat jammer, want een heks had ik eigenlijk wel leuk gevonden. En dan zo gothic mogelijk, met die typische zwart lippenstift en nagellak en zo meer. Maar dat ging niet, het moest roodkapje worden. Maar dan wel een roodkapje á la Rubense Schone natuurlijk!

Op de avond zelf bleek al gauw dat ik niet de enige was, we waren met drie roodkapjes die avond. Maar wel drie totaal verschillende roodkapjes, zodat het was alsof we zusjes waren die alledrie van onze moeder een rood kapje gekregen hadden. Er was een geëmancipeerde roodkapje, met een broek aan en helemaal modern en hip. De tweede roodkapje was een sexy roodkapje, met een pakje aan dat zo te zien rechtstreeks bij Christien Le Duc vandaan kwam en waar ik eventjes jaloers op was; zoiets zou ik nou nooit kunnen dragen en het was erg mooi en gedurfd. De derde roodkapje was dus mijn fifties-plus-size-roodkapje.

Het was éinig om rustig langs te kant te zitten en te kijken naar hoe mooi mensen zich verkleden hadden. Dansers zijn duidelijk een heel creatief slag mensen, want mensen hadden alles behalve bananenschillen gebruikt om zich zo sprookjes- en superheldachtig mogelijk uit te dossen.

Sommigen, zoals de dansleraar bijvoorbeeld (die was Aladdin), hadden een heel kostuum geregeld. Anderen hadden een masker of een hoedje of iets dergelijks geregeld en dat aangevuld met passende kleding uit de eigen garderobe. Echt helemaal geweldig! Een heer had zelfs het lef gehad om zich als Assepoester te verkleden, met een pruik-met-kroontje op en een van zijn danspartner geleende jurk. Je moet de moed maar hebben om dat te durven doen. Respect!

Drie heren waren verkleed als Zorro. Stiekem hoopte ik van tevoren al dat iemand dat zou doen. Zorro is tenslotte eigenlijk wel zo'n beetje de originele superheld, nou ja, op een gedeelde eerste plaats met Hercules misschien. Superheld avant la lettre. Maar er waren dus niet één, maar drie Zorro's! Leuk! Drie Zorro's om te bewonderen! En alledrie beweerden ze dat zij de echte Zorro waren, en de anderen alleen maar bedriegers :) Jaja...

Even dacht ik dat er een vierde, vrouwelijke Zorro rondliep, maar bij nadere kennismaking bleek zij BatWoman te zijn. Dat was ook wel erg leuk, want veel vrouwen hadden toch wel gekozen voor traditionele rollen - ik was daar ook schuldig aan - , maar zij ging dus duidelijk als iemand die haar mannetje/vleermuisje wel kon staan.

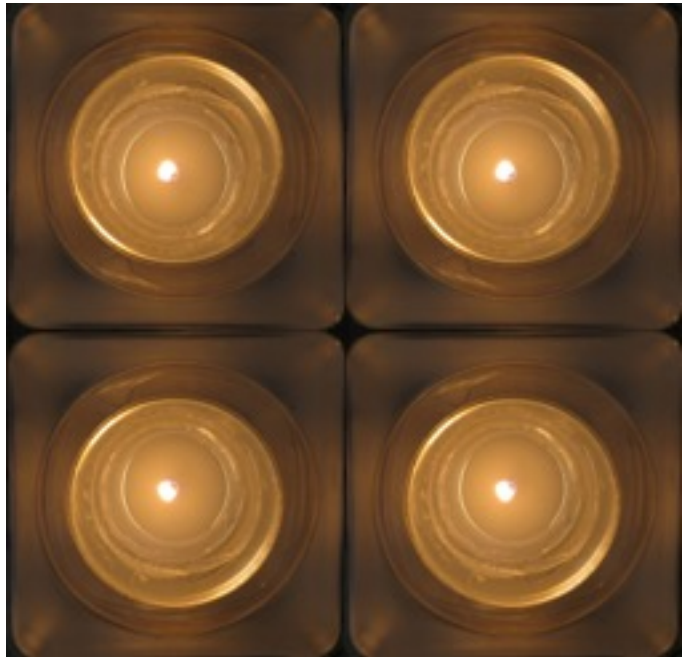
En ook Clark Kent was er, keurig in pak, met onder zijn tot onder het borstbeen open hangende overhemd zijn superman-shirtje. Dat open overhemd waaronder het knalblauwe shirt met feelgeel/felrood superman-logo net te zien was, echt goed bedacht. Subtiel maar toch zo duidelijk.

Shrek was er met zijn hele gezin. Eerst wist ik niet eens wie Shrek was (één van de Shrek-kinderen begon meteen met uitleggen zodat ik weer helemaal bij ben met de tegenwoordige sprookjes) maar na even googlen zag ik dat het een hele mooie en echt goed lijkende Shrek was. En een van de heren had zich verkleed als kikkerkoning, met groene kleren, een kikkermasker en een kroontje. En er was een heus erg gevaarlijk uitziende ninja.

En iedereen danste met zoveel plezier!

Hokjesstopperitis

Soms zit er zomaar een leuk, raar, vreemd of grappig woord in mijn hoofd. Zoals vanochtend, toen ik wakker werd met het woord "hokjesstopperitis" in mijn hoofd. Ergens gedurende de nacht had mijn dromende brein dat woord bedacht, kennelijk. En meteen wist ik ook wat er met dat woord bedoeld werd. Het in hokjes stoppen van mensen. Mensen die anderen in hokjes stoppen, lijden aan hokjesstopperitis.

Nou moet ik er wel meteen eerlijk bij zeggen dat ik er zelf ook last van heb. En ik denk dat iedereen er af en toe wel last van heeft. Immers, de hele maatschappij om ons heen is zo ingericht. Op school zit je in het hokje van de eerste, tweede, derde, enzovoorts klas. Later zit je in het hokje van de vervolgopleiding die je gekozen hebt: je bent vmbo'er, havo'er of student. En dan zit je in het hokje van de studierichting die je gekozen hebt, van een studentenvereniging misschien ook. En in de meeste bedrijven doen ze ook ijverig aan hokjesstopperitis: je bent administratief medewerker, secretaresse, inkoper, verkoper of computerprogrammeur. Junior, medior of senior. Hokjes veranderen de wereld om je heen in hapklare brokken.

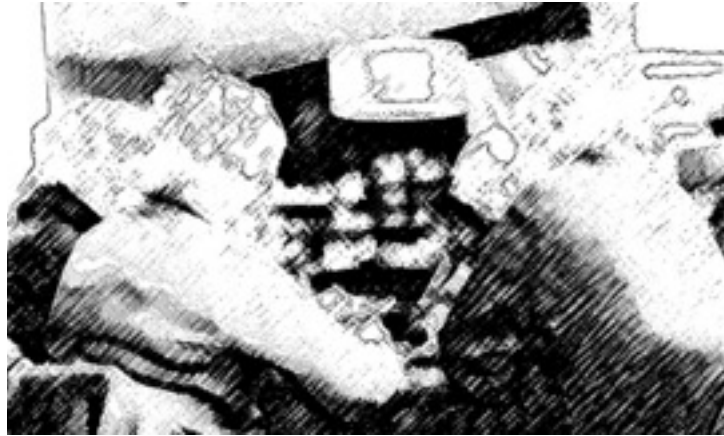
Maar hokjesstopperitis kan ook te ver gaan. Dan wordt het "wij in ons hokje" tegen "die slechte zij in hun hokje". De vervelendste dingen kwamen en komen voort uit vergaande hokjesstopperitis: christenen tegen saracenen, pvv-stemmers tegen allochtonen, ajax-fans tegen feyenoord-fans, en ga zo maar door.

Als je iemand ontmoet die je niet kent, stop je jezelf vaak ook in een hokje als je jezelf voorstelt. Je zegt dat je Nederlander bent, of Groninger, of programmeur, of amateurfotograaf of amateurdichter of zo. Alsof je je hokje bent. Wat natuurlijk niet zo is. Je bent meer dan je hokje. Je hokje is een stukje van jou, zegt iets over jou, maar andere hokjes zijn ook een stukje van jou. Zo zit ik tegelijkertijd bijvoorbeeld in de hokjes Groninger, Programmeur, Amateurschrijver, Amateurfotograaf, Gitarist en Cappuccinoliefhebber, om maar eens wat te noemen. Je bent een heleboel hokjes tegelijk.

Eigenlijk is het misschien ook helemaal niet erg, hokjesstopperitis te hebben. Zolang het maar niet te ver gaat. Zolang je maar beseft dat een mens eerst en vooral een mens is, en niet het hokje waar je hem of haar in duwt, en zolang je maar beseft dat je ook buiten je hokje kunt kijken, of in andere hokjes kunt kijken en zijn.

Vijf vriendinnen aan de koffie

Af en toe ga ik tussendoor even bij winkelcentrum Paddepoel langs. Dat is toch net wat kleiner en gezelliger dan die grote, drukke binnenstad. En zo na mijn werk even gaat dat prima. Zo'n winkelaar ben ik tenslotte niet, en wat ik nodig heb en dat niet bij ons op het plein is, dat kan ik net zo goed bij Paddepoel halen. En soms gun ik het mezelf dan om even een kopje koffie te gaan drinken bij een restaurantje dat daar zit.

Het zit op een hele mooie plek, aan de noordkant van het winkelcentrum. Daardoor kijk je uit op de kruising van de Zonnelaan met de Eikenlaan, een druk punt. De bussen, volgeladen met studenten natuurlijk, rijden daarlangs naar het universiteitsterrein, en natuurlijk de bevoorravingsvrachtwagens van de winkels op Paddepoel ook, want het is de snelste route naar de ringweg. De gelegenheid heeft ook een prettige akoestiek, wat ik met mijn hoortjes erg fijn vind. En als klap op de vuurpijl hebben ze goeie snert, en stampot. Dus als ik zin heb blijf ik daar soms nog eten ook, terwijl ik naar buiten zit te kijken hoe iedereen vreselijk veel haast heeft en ik even lekker helemaal niks hoef. En soms, dan rolt daar een gedichtje uit

Laatst stapte ik daar naar binnen om aan de grote tafel een groep van vijf dames te vinden. Middelbare leeftijd, vrolijk met elkaar keuvelend, er hing een aangename vrolijk-gezellig-beschaafde sfeer om ze heen. Ik ging aan mijn gebruikelijke tafeltje aan het raam zitten, en hoorde het gezellig gekeuvel der dames als het kabbelen van een beekje.

En even had ik het gevoel dat ik als figurant in de Groningse versie van Sex and the City beland was. Alleen speelden hier niet vier, maar vijf Echte Vriendinnen de hoofdrol. En zullen de gesprekken wel niet over de laatste mode in New York gegaan zijn.

Het grote verschil met de SatC van de teevee, en dan vooral van de films, was dat deze dames niet fanatiek bezig waren met anti-aging-crèmes, anti-overgangscrèmes, grijs haar verven en in het algemeen zo jong mogelijk ogen en niet ouder worden. Dezer groninger SatC-dames waren hun eigen ouder wordende zichzelf. Met grijs haar en love handles en alles wat er bij hoort. En met een prima humeur en vrolijk gekout. En eigenlijk vind ik dat leuker dan de teevee. Mensen die accepteren dat ze ouder worden, en daar geen probleem mee hebben. Zich realiseren dat je altijd gezelligheid en lol kunt hebben, of je nou jong of oud bent.

Sowieso vraag ik me vaak af waarom mensen zo gruwen van ouder worden. En waarom de teevee en de bladen zo stinkend hun best doen om alles wat "oud" lijkt weg te werken. En waarom je altijd hoort over werkgevers die zeggen dat je met 30 jaar te oud bent. Volgens mij is er niks mis met oud, oud is wijs en levenservaring en zo. Nou ja, meestal dan. Weten waar je mee bezig bent, zoals die tempo-team-reclame met dat in twee stukken uiteen vallende schip.

Maar als ik zo om me heen kijk, denkt de maatschappij waar ik in leef er heel anders over. Oud wordt zo ver mogelijk weggemoffeld en jong wordt verafgoed.

Ontdekking van het digitale potlood

Vroeger tekende ik heel wat af. Alles wat ook maar in de verste verte op leeg papier leek, viel ten prooi aan mijn nog-niet-zo-heel-denderende vaardigheid met potlood en gum. Maar of de tekening nou mooi of stom uitviel, ik vond het heerlijk om te doen. Op zowel de lagere als de middelbare school was tekenen een van mijn favoriete vakken. Vooral op de middelbare school, daar kon je ook experimenteren met bijvoorbeeld etsen en zo, want ze hadden een ets-pers.

Uiteindelijk werden houtskool en olieverf mijn favoriete materialen om een schets uit te werken.

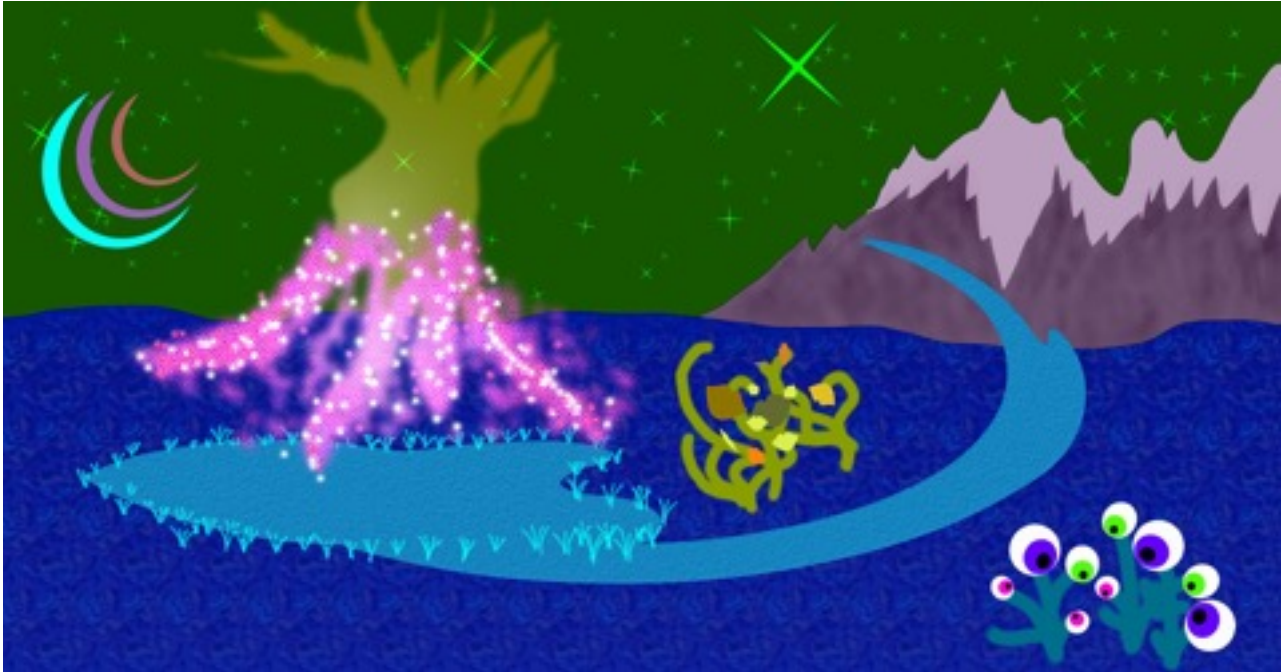
Maar, zoals die dingen gaan, op een gegeven moment legde ik het potlood terzijde. Er moest huiswerk gemaakt worden, er moest afgestudeerd worden. En daarna moest er gewerkt worden, ik ging op mezelf wonen en ik ging weer dansen. En dat slokte allemaal zoveel tijd op, dat tekenen er niet meer van kwam. Ik betreurde dat en miste het, maar dansen vond ik nou eenmaal

leuker. Punt.

Een poosje geleden heb ik op mijn computer adobe photoshop elements weer eens opgezocht. In eerste instantie om wat te gaan rommelen met mijn foto's, want dat vind ik leuk, zo heb ik jaren geleden ontdekt. Op zoek op internet naar interessante tutorials kwam ik er al snel achter dat veel mensen in photoshop tekenen, en zelfs "from scratch" zoals dat heet. Dus je begint met een lege psd, en je eindigt met een hopelijk erg mooie

tekening. Dus ben ik weer flink aan het oefenen geslagen, en ik vind het hartstikke leuk! Ik moet nog veel oefenen en veel leren, vind ik zelf.

Maar net als toen ik nog kind was, maakt het me niet uit of het eindresultaat mooi of stom is. Ik geniet van het doen, het maken. En dat is het belangrijkste.

Karen Koffieboon vertelt: hoe wordt een koffieboon een kopje koffie?

Hoi, ik ben Karen Koffieboon. Ja, koffieboon van de koffie inderdaad. Misschien drink je nu zelf wel een kopje koffie terwijl je dit leest. Jij, de lezer, vroeg me of ik wou vertellen hoe wij koffie worden, en ik heb beloofd om dat te doen.

We komen van oorsprong uit Afrika, maar toen zeventiende-eeuwers ons ontdekten, reisden we de hele wereld over, van Indonesië tot Brazilië. Mensen vonden koffie zo lekker dat ze ons overal lieten groeien zodat ze overal koffie konden maken. Wij zijn de populairste drank ter wereld, zelfs nog boven het bier waar jullie het altijd over hebben! Mensen hebben ons nodig elke ochtend om “op gang te komen”, zoals ze dat zeggen. Wij hebben de cafeïne die ze nodig hebben, en die de mensen oppept als ze

duf zijn, moe zijn, of gewoon slecht geslapen hebben. En ook zijn we natuurlijk het bekende "bakkie troost".

Maar terug naar je vraag hoe wij koffie worden. Nou, dat kan ik wel even uitleggen:

We groeien aan een struik als bes, een koffiebes. In de bes zitten we gezellig samen tegen elkaar aan. Daardoor zijn we aan één kant plat en aan de andere kant een bol. Als we rijp zijn, worden we geplukt. Vroeger ging dat met de hand en werden we geplukt als we precies helemaal rijp zijn, maar tegenwoordig worden we vaak door een machine geplukt en plukken ze ons allemaal tegelijk. Ze sorteren ons dan op rijpheid, en halen de buitenkant van de bes weg, zodat alleen wij bonen overblijven. Eigenlijk zijn we dus helemaal geen boon, maar de zaden van de bes. Biologen noemen ons “steenvrucht”, net als walnoten, maar de meeste mensen noemen ons gewoon boon. We denken dat dat komt omdat we er wel een beetje als een boon uitzien, zowel gebrand als ongebrand.

Als de buitenkant van de bes, het vruchtvlees eigenlijk, weggehaald is, worden we eerst goed schoon gewassen en daarna gedroogd. We lijken dan wel een beetje op erwten, zo groen. Maar ze kunnen dan nog geen lekkere koffie maken van ons, daarom moeten we eerst nog worden gebrand. Dat branden is wel heel, heel, heel erg warm hoor, maar we worden er ook heel smakelijk door. En we worden zoals je ons kent en zoals je ons ook wel in de winkel ziet, mooie donkerbruine koffiebonen. Hoe donkerder we zijn, hoe sterker de koffie die we opleveren. Daarom staat op het pak in de winkel vaak of we licht of donker zijn.

Na het branden worden we luchtdicht opgeborgen, zodat we onze smaak niet verliezen. Dat is belangrijk, want zonder genoeg smaak vinden de mensen ons niet lekker meer. Sommige mensen kopen ons als gebrande boon en malen ons thuis, maar vaak ook worden we in de fabriek gemalen en gaan we gemalen en wel een pak in dat helemaal vacuüm is. Het is maar goed dat we niet hoeven te ademen, mensen zouden het niet overleven om vacuüm verpakt te worden. Maar wij vinden dat prima.

Het pak gaat vanuit het grote magazijn in de vrachtwagen naar de supermarkt, waar vakkenvullers ons in de schappen zetten. Dan kopen jullie ons, doen een paar schepjes gemalen koffieboon in je koffiezetapparaat en dan worden wij een kopje koffie.

En zo verandert een koffieboon in een kopje koffie!

Er valt over koffie nog veel meer te vertellen, bijvoorbeeld over koffiestruiken en over hoe wij via Arabië naar de westerse landen gekomen zijn. Over al die verschillende soorten van zetten die je hebt, van heel ouderwets opschenken via een iets minder ouderwetse percolator en een degelijk snelfilterkoffieapparaat naar de moderne koffiepads- en koffiecupsmachines. Sinds kort heb je zelfs een koffiemachine waar je ons ongemalen, in boonvorm, in doet, en de machine maalt dan en zet de koffie voor je. Maar dan wordt mijn verhaal te lang, dus dat vertel ik wel een volgende keer.

Poëzie-visie

Ik heb een visie.

Nou ja, eigenlijk heeft natuurlijk iedereen overal wel een visie op, maar deze zwerft al heel lang in mijn hoofd. Steeds probeer ik hem weer uit mijn hoofd weg te schoppen, want wat moet je met zo'n buitenissig idee als er rekeningen moeten worden betaald en het huishouden moet worden gedaan. Maar iedere keer komt hij weer terug. Hij is heel hardnekkig en wil van geen wijken weten. Dus misschien moest ik er toch maar iets mee, eigenlijk.

Alleen, ik heb echt geen flauw idee wat ik er nu mee moet, met dat idee. Ik weet niet eens of het wel kan.

Ik heb een visie.

Voor mezelf noem ik het "interactieve poëzie". Dus poëzie, gedichten, maar dan niet alleen maar lezen, maar ook maken terwijl je leest. In mijn hoofd zwerven beelden van supermario-achtige spelletjes, waarin je geen paddenstoelen en schildpadden moet pakken, maar woorden, zinnen en strofes. En aan het eind van het level heb je je gedicht, en hoe je door het level gegaan bent, beïnvloedt het eindresultaat. Of misschien heb je wel een leeg veld waar je cirkels kunt laten rond stuiteren en hangt het eindresultaat af van hoe je je cirkels laat stuiteren, en welke woorden en zinnen ze op hun weg tegenkomen.

Zeg maar een kruising tussen computerspelletjes en poëzie. Zoiets, maar net niet helemaal.

Ik heb een visie.

Ik zie voor me een groot muzikfestival á la Eurosonic/Noorderslag, waar allemaal zuilen staan met touchscreenschermen met interactieve poëzie er op. Mensen staan er om heen zich te verdringen om ook even met de gedichten te mogen spelen. Ik zie een platform dat hosting en tools biedt aan dichters om hun eigen interactieve gedichten te maken en te

publiceren. Ook als ze geen verstand hebben van programmeren, want het is nog gebruikersvriendelijker dan een apple-product.

Ik heb een visie.

Het zit al jaren rotsvast in mijn hoofd en wil niet weggaan.

Maar ik weet ook niet wat ik met dat idee aan moet. Hoe realiseer ik dit? Kan dit überhaupt gerealiseerd worden, of is het een onmogelijk idee? En is er eigenlijk wel markt voor?

Veel vragen, nog maar weinig antwoorden.

Help?

Met Blokker naar Zwolle

Een poosje geleden stond er bij de blokker op het winkelcentrum een bord buiten. Nou staat er altijd een reclamebord bij onze blokker, maar meestal hebben ze reclames voor dingen die ik helemaal niet nodig heb en dan let ik er dus niet op. Maar laatst viel hij me wel op, want er stond een plaatje op van een trein. Met in koeienletters de tekst "dagkaart" er onder. Ze hadden dus weer eens een dagkaart-actie.

Vanochtend heb ik ineens zin om die dagkaart op te maken. Eigenlijk heb ik geen idee waar ik heen wil, maar ik wil ergens heen, dat weet ik wel. Onderweg zal ik wel zien waar ik terecht kom, ik ga het gewoon doen net zoals ik schrijf en gewoon gaan en dan wel zien waar ik uit kom. Dus ik spring op de bus naar het station en graaf de dagkaart op uit mijn portemonnee. De bus is gelijk al leuk want er zit een hele aardig jongedame in de bus die heel netjes zei dat ik wel naast haar mocht komen zitten, waar toevallig ook net het enige vrije plekje in de bus is. Even later roept de buschauffeur om dat de bus een andere route rijdt in verband met een stremming. Leuk, een vreemde route! Prompt daarop gaat de bus van de busbaan af en kronkelt een nogal nauw ogend straatje in. Ik ken dat straatje en vraag me gelijk af of hij de bocht aan het einde zal kunnen nemen, een gelede bus en die krappe bocht, ik weet het niet. De bus gaat rechtsaf en er klinkt "bams...BAMS". Hij nam dus inderdaad een stukje stoeprand mee :)

Zonder brokken komen we aan op het station en ik kuier richting de ouderwetse stempelautomaat om mijn kaart af te stempelen. Dat moet, want anders is hij niet geldig, vogels het blauwe stuk van de kaart. Na de stempel graaf ik de kortingsbon voor de koffie op uit mijn rugzak en even later zit ik in de trein met een lekker kopje cappuccino. Ik denk er over om naar Zwolle te gaan. Dat is een Hanzestad en dus zal er vast wel wat fotografeerbaars zijn. Ik besluit om in elk geval in Zwolle uit de trein te stappen en koffie te drinken, te lunchen misschien en even daar te gaan wandelen. Het duurt een uur voor de trein in Zwolle aankomt, dus ik heb tijd zat om even op de iPad in kaarten te kijken naar het centrum van Zwolle en dan hou ik vast ook nog tijd over om even lekker glazig uit het raam te staren.

Eenmaal in Zwolle blijken ze nogal het station aan het opknappen te zijn. Er is nu een loopgang over de sporen heen in plaats van er onder door. Als ik bij de uitgang noordzijde kom, zie ik dat de trap naar de ondergrondse met hekken afgezet en er nu geen trap meer is, maar een gat. In een hoekje sta ik er een ogenblik naar te kijken terwijl iedereen langs me heen loopt. Wat passen er eigenlijk ook veel mensen in een trein. Ik hang mijn fototoestel om mijn nek en besluit op oefenfotoexpeditie te gaan. Wie weet wat ik

tegenkom. In elk geval kan ik beginnen met een foto van het stationsgebouw en daarna loop ik wel achter de mensen aan. Op de iPad in de trein heb ik alvast gekeken hoe het station ligt ten opzichte van het centrum, dus weet ik welke kant ik ongeveer op moet.

Via een straat met mooie huizen kom ik uit op een singel die de van Royensingel heet. Aan de overkant van de straat is een water met op de andere oever een stukje park, ik maak gebruik van een zebra en zie dan dat het water wel heel gelig is. Kennelijk bevat het een hoop slib of zo. Ik volg de singel naar de brug en maak ondertussen foto's van alles dat ik tegenkom. Over de brug is een poort, zo te zien een overblijfsels van oude stadswallen. Sassenpoort heet hij, en de straat er achter heet sassenstraat. Ik vraag me af wat een Sas eigenlijk is, en besluit om te onthouden dat ik dat straks op internet opzoek. De Sassenstraat blijkt een leuk straatje met leuke winkeltjes. Geen grote ketens, maar kleine boetiekjes. Ik kijk naar grappige etalages en mooie uithangborden. Een paar minuten wandelen en verscheidene foto's verder kom ik uit bij iets wat een kathedraal of zo lijkt en besluit om een gelegenheid op te zoeken om koffie te drinken en te lunchen. Hier is het duidelijk een stadscentrum op zaterdagmiddag, het is druk en er is markt. De geur van stroopwafels zweeft mijn neus binnen en als reactie daarop begint meteen mijn maag te knorren. Gauw loop ik door, want die stroopwafels ruiken veel te lekker. Als ik even blijf staan genieten van de geur kan ik mezelf en mijn portemonnee vast niet meer beheersen.

Even verderop strijk ik neer bij iets wat de vier jaargetijden heet, en die een mooi logo hebben met een grote zon in het midden. Die zon spreekt me wel aan! Tijd voor koffie en misschien een tosti of een uitsmijter of zoiets. Binnen is het verrassend donker, maar ik vind een vrij tafeltje vlakbij het raam zodat ik goed naar buiten kijken kan naar de mensen die langs lopen. Met een kopje koffie erbij, is dat helemaal prima.

Later kuier ik nog een eindje door de Zwolse straatjes en volg ik zo half en half de bordjes richting station, als ik een bladmuziekwinkel tegenkom. Zeg maar een Vink, maar dan in Zwolle en natuurlijk met een andere naam. Ik zeg tegen mezelf dat ik ferm door moet lopen, maar ja, boeken en muziek oefenen een grote aantrekkingskracht uit. Dus ik stap toch naar binnen en na een poosje neuzen stap ik met een paar muziekboeken weer naar buiten. Ik kon het tÃ³ch weer niet laten. Voor de gitaarlessen heb ik in ieder geval voorlopig materiaal genoeg, want er staan een hoop leuke liedjes in die boeken.

In de trein terug naar Staaad werp ik alvast even vlug een blik in de muziekboeken die ik gekocht heb. Dat even vlug werd iets langer dan ik gedacht had, want toen ik uitgekeken was, waren we net Groningen Europapark voorbij. Tijd om in te pakken dus. Terwijl ik naar de bushalte loop, denk ik nog even aan de foto's die ik vandaag genomen heb, ik ben nieuwsgierig naar hoe ze geworden zijn en waar ik de volgende keer op moet letten.

Herinneringen van een appel

Naar aanleiding van het stukje “Herinneringen aan een appel” vroeg ik me op een gegeven moment ineens af wat er in het stukje gestaan zou hebben als het “Herinneringen *van* een appel” zouden zijn. Wat zou een appel in je fruitmand te vertellen hebben als ze praten kon? Hoe zou zij tegen het opeten van een appel aankijken? Daar zat vast wel een stukje in, dus met een appel als inspiratie op het bureau, greep ik naar het toetsenbord.

Ons leven begint als bloem. Zo uiteraard dus ook in mijn geval. Ik was een mooie witte bloem en zat met mijn broertjes en zusjes op een van de langste takken van Moederboom. De mensen vonden ons mooi en kwamen vaak speciaal naar ons kijken. Moederboom en haar zusters zagen er dan ook erg mooi uit, met ons op haar takken.

Er stonden vijf Moederbomen in onze gaard, allemaal vol met bloemen. Mijn hemel, ik heb meer broers en zusters dan ik kan tellen! Om nog maar te zwijgen over alle neefjes en nichten van de andere Moederbomen. Wij zaten bijna op de punt van de langste tak van onze Moederboom, en hadden daarom een erg mooi uitzicht. Naar beneden kijkend zagen we gras, waar koeien overheen liepen en van aten. Naar boven kijkend zagen we de blauwgrijswitte lucht, waar de regen en het zonlicht vandaan komen. Wij bloemen wisten dat we mooi waren en dachten dat het altijd zo zou blijven. Ach ja, die heerlijke jeugd!

Maar het bloemleven duurt niet lang. Ik weet nog hoe mijn zusje geschrokken was toen ze ineens een blaadje kwijt was! Moederboom legde toen uit dat dat ons allemaal overkomt, we beginnen als bloemen, en als we volwassen worden, groeien we uit tot vruchten. Ze is een wijze boom, onze Moederboom. Het vooruitzicht van onze prachtige blaadjes kwijtraken vonden wij bepaald onaangenaam. Nu waren we immers mooi; wie weet wat we zouden worden. Moederboom drukte ons herhaaldelijk op het hart dat we ook weer mooi zouden worden, maar onder elkaar bleven wij bloesems er over fluisteren, terwijl de wind onze blaadjes van ons aftrok en als sneeuw op het gras liet dwarrelen.

Uiteindelijk kwam de dag dat we allen onze blaadjes kwijt waren, wat voelden we ons kaal en onaanzienlijk toen. We hingen maar stilletjes aan onze tak te hangen, de vrolijke drukte van onze bloesemdagen was helemaal weg. Er kwam ook niemand meer naar ons kijken. Alleen de koeien bleven rondlopen op het gras onder ons. Het was een sombere tijd.

Langzaam echter, merkten wij dat we begonnen te veranderen. We groeiden. We veranderden in groene, kleine bolletjes en we keken wie er het groenst en het rondst was. Terwijl de regen en het zonlicht ons voedden, werden wij steeds groter en zwaarder. Moederboom begon te klagen over ons gewicht, zeggend dat wij een steeds zwaardere last voor haar vormden. Onze tak begon door te buigen, en het zusje dat als eerste haar blaadje kwijtgeraakt was, werd nu ook als eerste geel. Moederboom waarschuwde ons dat we binnenkort onze eigen weg moesten gaan; we zouden geplukt worden door de mensen.

Moederboom leerde ons dat wij een taak te vervullen hadden; een taak die zou beginnen als wij geplukt zouden worden.

En inderdaad kwamen de mensen met hoge houten ladders, en ze plukten ons. Bedroefd namen wij afscheid van Moederboom en kwamen wij zij aan zij in een rieten mand terecht. Het was een vreemde gewaarwording, ik had nooit bij mijn zusjes kunnen komen omdat wij nu eenmaal aan de tak vastzaten, en nu lagen wij pardoes bovenop elkaar en door elkaar in die rieten mand. Mensen kwamen weer naar ons kijken, zeggend dat wij zo mooi rood en geel waren, en dat wij er zo goed uitzagen. Wij werden weer bewonderd en dat deed ons goed!

Nadat vele mensen ons bewonderd hadden en een aantal van mijn zusjes verdwenen waren, werden vijf van ons overgeheveld van de rieten mand naar een donkere boodschappentas, en even later van de boodschappentas naar een mooi mandje op een tafel. En in dat mandje lig ik nu, samen met mijn vier zusjes.

Ik beseft dat mijn einde nadert, men zal mij hoogstwaarschijnlijk willen opeten. Moederboom heeft ons hier terdege op voorbereid, opgegeten worden is de natuurlijke loop der dingen. Hoewel ik niet bepaald naar vooruitkijk, weet ik dat het mijn taak is om smakelijk en sappig te zijn en om opgegeten te worden. Moederboom heeft ons goed opgevoed. Ons leven lang hebben wij regen en zonlicht gegeten, en als tegenprestatie dienen wij nu opgegeten te worden. Zo wordt ieder wezen dat eet, op zijn beurt ook weer opgegeten. “Eten en gegeten worden”, zei Moederboom daarover, “zo gaat dat bij ons”.

Maar als je je tanden in mij zet en proeft hoe smakelijk en sappig ik ben, denk dan nog eens aan Moederboom, en ga bij haar op bezoek om haar te vertellen dat wij ons correct en gewetensvol van onze taak gekweten hebben en dat wij tot het laatst aan Moederboom dachten.

Sneeuwkllokjes in de sneeuw

Afgelopen zondag na het schrijfcafé en na de lunch had ik zin om even een stukje te wandelen. Het was best wel frisjes buiten, maar ik had een muts en handschoenen in mijn rugzak-aktentas-handtas-gevaldinges gedaan en ik had expres warme sneeuwlaarzen aangetrokken. Dus frisjes was helemaal niet erg.

Toen ik zat te lunchen, leek het nog wel somber, en eventjes sneeuwde het zelfs. Maar toen ik, eenmaal uitgelunched en uitgebuikt, de deur van het Goudkantoor uitstapte, was het al bijna weer droog. En ach, dacht ik, wat maakte het uit als het weer wat meer zou gaan sneeuwen? Ik had immers een muts op en handschoenen aan en een lekker warme jas en warme laarzen. Ook vond ik dat ik eigenlijk sowieso niet mocht zeuren over die paar vlokken, met die nieuwsberichten over de sneeuwstorm in het oosten der VS in mijn achterhoofd.

Tijdens de wandeling had ik wind mee, dat beetje dat er stond dan tenminste dus dat was ook alweer fijn. De zon brak even later door de wolken, en toen was het wel heel fijn lopen langs de singels. Op het Emmaplein gekomen bleef ik verbaasd en verrukt even staan kijken, want er bloeiden sneeuwkllokjes. Middenin de sneeuw deden ze hun naam eer aan, maar toch was het ontzettend fijn om zo een kleine voorbode van de lente te zien! Er niet ver vandaan was een bankje, uit de wind en in de zon, en daar ben ik even gaan zitten. Op zondag komt er daar maar weinig verkeer langs, en ook weinig mensen. Middenin de stad is het even heerlijk rustig en ben je ver verwijderd van de normale stadse herrie en het druk gemurmureer. En de zon was zowaar al een beetje lekker warm.

En daar heb ik de halve middag gezeten, op een bankje in de zon genietend kijken naar bloeiende sneeuwkllokjes. En ik vond het zalig!

121876 op zilveren vleugels

121876 zat op het trapje van de veranda met brood in zijn schoot en kwetterende vogels om zich heen. Vandaag was het zover, maar voordat hij zich in zijn zakenmanvermomming hees, wou hij eerst nog even rustig de vogeltjes voeren. Om hem heen vochten mussen en merels vrolijk kwetterend om het brood dat hij rond strooide. Zelfs een vogel was niet helemaal vrij, bedacht hij, het moest immers zorgen dat het te eten kreeg en zo.

“Ben je al omgekleed?”, klonk een stem van binnen. 121876 schrok op. “Nee, nog niet, ik zit bij de vogels”, riep hij terug. Iemand grinnikte. “Natuurlijk zit ‘ie weer bij de vogels! Hij is nog erger dan Dirk de Vogelaar.” 121876 stond op, voerde de laatste restjes aan de vogels en liep vervolgens het trapje op naar binnen en liep door naar zijn slaapkamer. Het pak dat hij zou dragen, hing al klaar en hij trok het aan. Eigenlijk zat het best goed, bedacht hij. Maatwerk had toch zo zijn voordelen. Hij bekeek zichzelf nog één laatste keer in de spiegel. Hij was er klaar voor. Hij moest wel.

“En? Zit het goed zo?”, vroeg hij in de huiskamer aan de vrouw die hem naar het vliegveld zou brengen. Ze trok zijn stropdas recht en gaf hem een kus. “Denk eraan dat de mensen op het vliegveld denken dat we getrouwd zijn!”, grijnsde ze. “Vergeet niet dat je mee moet spelen en dat alles van vandaag afhangt.” Ze pakte haar handtasje, trok haar veel te korte rokje recht en gleeed soepel achter het stuur van een wachtende luxe uitziende Mercedes. Hij volgde haar en plofte neer op de passagiersstoel. De auto zoefde weg terwijl hij checkte of zijn valse paspoort samen met het vliegtuigticket in zijn binnenzak zat. Hij vroeg zich nog steeds af waar dat vandaan kwam, maar ze zouden hem dat nooit vertellen, wist hij inmiddels. “Alleen willen weten wat je echt moet weten”, was het devies. Wat je niet wist, kon je ook niet per ongeluk verraden aan een gedachtenstraler.

Inchecken was zo gepiept, ontdekte hij op het vliegveld. Beveiliging zou langer duren; er stond een hele lange rij voor de enige bodyscanner die in bedrijf was. Hij ging in de lange rij voor de scan staan en hield zijn gedachten zorgvuldig bij de producten die hij zogenaamd zou gaan verkopen en die hij de afgelopen week allemaal uit het hoofd geleerd had. De beveiliging zou gedachtenstralers hebben en de bodyscanner ook, dus moest hij zijn gedachten onder controle hebben. Naast hem babbelde zijn “vrouw” over ditjes en datjes. Langzaam kwam de scanner dichterbij en toen was hij ineens aan de beurt.

“Nou, ik mag niet verder mee”, pruilde zijn vrouw. Ze sloeg haar armen om hem heen en ze namen afscheid met een innige kus. “Tot volgende week, ik zal je missen hoor!”, zei ze nog voordat ze zich omdraaide en weg wankelde op haar onmogelijk hoge hakken. Hij liep door de scan en hoorde de langgerekte piep van een gedachtenstraler. “Alles goed, doorlopen!”, zei de barse stem van de bewaker afgeleid terwijl hij de wiebelende hoge hakken en het ultra-korte rokje reikhalzend nakeek.

Gauw liep 121876 door, weg van die scan. Daar was hij doorheen, de eerste hindernis was genomen. Hij kocht een kopje koffie bij een koffiebar en sjokte toen naar de gate vanwaar zijn vliegtuig zou vertrekken, in gedachten bezig met het samenstellen van zijn zakenmannen-verkooppraatje. Om zich heen kijkend zag hij dat het vliegveld vergeven was van de monitorders en de gedachtenstralers, hij mocht nu beslist niet uit zijn rol vallen!

Uiteindelijk ging de gate open en werden de passagiers geroepen. Hij mocht eerst met zijn eerste-klas-ticket. “Ik ben een succesvol zakenman, natuurlijk mag ik eerst”, zei hij in gedachten tegen zichzelf. Hij hoorde de bekende langgerekte piep en wachtte rustig af tot de monitorder zijn gedachtenstraler gecontroleerd had. “Goede vlucht meneer!”, wenste de steward hem toe toen hij door de monitorder doorgewuifd werd. Met knikkende knieën liep hij het vliegtuig in en nam plaats. Hij wist dat gedachtenstralers in het vliegtuig verboden waren, maar durfde zijn gedachten nog niet ongecontroleerd te laten zwerven. Even later ging de deur van het vliegtuig dicht en kwam het toestel met een schok in beweging. Ogenshijnlijk verveeld maar in werkelijkheid ingespannen en aandachtig luisterde hij naar de stewardess die uitlegde wat ze in noodgevallen moesten doen terwijl het vliegtuig naar de startbaan taxiede. Hij werd steeds nerveuzer en moest steeds meer zijn best doen om blasé te lijken. De zakenman die hij speelde had vast al heel vaak gevlogen, die zou beslist niet nerveus zijn.

De stewardess ging zitten en deed haar veiligheidsriem vast. Even later schrok hij op toen de motoren luid begonnen te brullen, het vliegtuig kwam met een schok in beweging en ging sneller en sneller, en ineens zag hij uit het raampje dat de grond wegviel. Ze waren in de lucht! Hij voelde hoe zijn maag samen met zijn darmen vrolijk een rondje door zijn buik walste en sloot zijn ogen om te doen alsof hij sliep. Hij hoefde het spel nog maar even vol te houden. Hij was er bijna.

Al een hele poos vlogen ze boven water. Hij had gedaan alsof hij sliep en zelfs een poosje echt geslapen, zodat de stewards hem met rust zouden laten. Toen hij wakker was geworden, had hij door zijn wimpers naar buiten zitten kijken. Nu kwam in de verte een kuststrook dichterbij, zo uit de lucht was goed te zien dat het een eiland was. Het vliegtuig was al een poosje geleden begonnen te dalen, het eiland was hun eindbestemming. “Aloha”, stond er op een groot gebouw, met “Honolulu International Airport” er onder. Steeds lager gingen ze, en ineens landden ze en direct daarna voelde hij hoe het vliegtuig ineens sterk afremde. Het leek wel alsof de piloot aan de noodrem getrokken had. Al kon dat natuurlijk niet, want een vliegtuig had geen noodrem. Toen het toestel uiteindelijk stilstond en de passagiers er uit mochten, wist hij niet hoe snel hij zijn koffertje moest pakken. Snel door de bagage-reclaim en de douane, en daar stond hij dan buiten! Ietwat verlaten en hulpzoekerig keek hij om zich heen, hij had geen flauw idee waar hij nu heen moest. Voordat hij rare dingen kon doen, riep een stem vrolijk “Aloha”, en kreeg hij een bloemenkrans om zijn nek gehangen. Een veel te blond bloemenmeisje sloeg haar armen om zijn nek en begroette hem onfatsoenlijk uitbundig, terwijl ze in zijn oor fluisterde: “U bent nummer 121876, genaamd Ruben van Oostergast, en ik ben gestuurd om u op te vangen.”

Later die dag zat hij op het trapje van de veranda van zijn kleine huisje te kijken naar de ondergaande zon. Zijn eigen, nieuwe huisje. Hij had een huisje, en dan nog wel een strandhuisje! Hij kon het nog maar amper beseffen: het was gelukt! Hier zat hij dan, ver weg van monitorders en gedachtenstralers, uit te kijken over het strand voor zijn eigen kleine huisje, nadenkend over wat er allemaal gebeurd was en plannen makend voor de bar en de vogelopvang die hij zou beginnen. En dat dacht hij allemaal zomaar buiten, op het trapje van de veranda. Geen loodgordijnen die dicht moesten, geen schielijk om je heen kijken omdat een gedachtenstraler je misschien kon betrappen. Hij voelde zichzelf net een vogel in de lucht.

Hij stond op en liep naar de vloedlijn. De branding ruiste hem tegemoet.

Hij spreidde zijn armen en liet de zachte zeewind langs zijn lichaam strijken, zo voelde het bijna net alsof hij een vogel was. Keer op keer schreeuwde hij zo hard hij kon tegen de golven: “Ik Ben Ruben! Ik Heb Een Naam!”

121876 ontsnapt

Een hele tijd hoorde hij vervolgens alleen maar de vrachtwagenmotor. Na wat een eeuwigheid leek, hield het geluid op. 121876 spitste zijn oren en hoorde de wind in de bomen ruisen. “Wind in de bomen?”, dacht hij verbaasd. “Waar ben ik??”.

“Rustig maar”, klonk ineens een vrouwelijke stem vlakbij zijn oor. Hij voelde hoe zijn handboeien losgemaakt werden en ineens knipperde hij tegen het felle licht van de volle maan toen zijn masker verwijderd werd. Een gezicht zweefde vaag voor zijn ogen. Het keek vriendelijk. Zijn blik werd scherper en hij zag een vrouw voor hem staan. “Alles goed?”, vroeg ze bezorgd. “Wat kan jou dat schelen?”, vroeg 121876 agressief, “jij bent alleen maar een product van de gedachtenkap en dit is allemaal niet echt!”

“We zijn wel echt, en deze situatie, jouw ontsnapping, is ook echt”, bromde een lagere stem van buiten. “Maar ik kan me voorstellen dat je twijfelt, na zo lang onder de gedachtenkap gezeten te hebben.” Hij stond op en keek om zich heen, zo te zien bevond hij zich in de laadruimte van een vrachtwagen. De deur stond open, hij keek naar buiten en zag twee mensen staan, nog in de monitorderskieren waarin ze hem uit de gevangenis bevrijd hadden. Hij wierp een blik omlaag en zag twee treetjes, de twee treetjes waaraan hij zijn scheenbeen gestoten had toen hij instapte. “Kom Ruben van Oostergast”, zei de lage stem, “kom naar buiten en kijk om je heen. Je bent vrij.”

“Hé wacht eens even, hoe weet je dat?”, vroeg 121876 verbaasd. “Hoe ik heet, weet niemand, alleen...”

Zijn stem stierf weg toen het langzaam tot hem doordrong.

“Gatsakke, jong, je hebt het me zelf verteld!”.

De rechter monitorer trok zijn kap van het hoofd en daar stond Jan. Jan van de Geheime Kroeg met zijn grijze haar maar zonder wandelstok en regenjas. “We doen meer dan alleen een kroegje runnen, jochie!”. 121876 begon te lachen, nu wist hij dat het echt was. Dit was nou net het enige dat de monitorders niet konden weten, en dus kon het niet uit de gedachtenkap komen en moest het wel echt waar zijn dat hij vrij was. Hij keek om zich heen naar het nachtelijke bos en hoorde in de verte het ruisen van vleugels en de melancholieke roep van een uil.

Even later zat hij achter een kop thee zijn polsen te masseren terwijl hij luisterde naar de uitleg die hem voorgeschoteld werd. Hij was bevrijd en naar een veilighuis gebracht, ver weg op de Veluwe, waar bijna geen gedachtenstralers te vinden waren en nog minder monitorders. Ze legden uit hoe ze hadden ontdekt dat hij gevangen was en waar hij zat, en

hoe ze de militaire tak van De Geheime Kroeg hadden ingeschakeld om hem uit de gevangenis te bevrijden. “En nu zit je dus hier”, beëindigde de vrouw haar verhaal.

“Je blijft hier een week terwijl we je klaarstomen voor de rol die je moet spelen om het land uit te kunnen komen.”

“Rol? Welke rol? En waar ga ik dan heen?”.

“De enige manier om in het buitenland te komen, is vliegen. Je moet dan door een serie zware controles heen, dus je kunt niet als jezelf gaan, en je moet dus uiteraard ook je rol goed kennen. We kunnen het ons niet veroorloven dat je nog eens door de mand valt! En je moet weg, want als je hier blijft, val je zeker nog eens door de mand. Herinner je je nog wat je dacht vlak voor die razzia waarbij ze je opgepakt hebben?”

Gedurende de week werd 121876 overstelpt met oefeningen om zich te leren gedragen en te leren spreken als een rijk en succesvol zakenman. Hij moest van alles uit zijn hoofd leren over zijn fictieve bedrijf en over de producten die hij maakte en verkocht. Details werden hem uit de doeken gedaan: hij zou als zakenman op het vliegtuig stappen naar een eiland ver weg waar hij nog nooit van gehoord had, daar zou hij opgevangen worden en als vrij mens leven. “Als wederdienst verlangen we van je dat je je best doet om daar zo snel mogelijk een nieuw leven op te bouwen, zodat je anderen zoals jij op kunt vangen als die op hun beurt aan het regime ontsnappen”, zei de vrouw streng. “En denk er om dat je je rol perfect speelt!”. Ze zwaaide haar vinger voor zijn neus heen-en-weer.

“Jij gaat ontsnappen jong”, zei Jan vriendelijk. “Stel je dat eens voor, dat je echt vrij zult zijn om te denken wat je wilt...”

Herinneringen aan een appel

Vanochtend was er weer schrijfcafé. Een van de opdrachten was het schrijven over wat je zintuigen registreerden over een gegeven voorwerp. Wat zie je, ruik je, voel je? Mijn voorwerp was een appel. En dat leverde een stukje op dat ik toch wel graag met jullie wil delen.

Vijf minuten schrijven over wat je feitelijk ziet aan een appel. Hij is rond, een soort van dan, niet echt rond rond meer ovaal, of afgeplat rond. Bovenin zit een deuk in de bol waar het steeltje zit, dat steeltje is redelijk recht en niet zo krom als je ze soms wel eens ziet. Hij is ook vrij dun, maar ondanks dat hij er zwak uitziet is het steeltje toch sterk genoeg om de appel aan op te tillen.

De kleur van de appel is rood, overwegend rood, met af en toe vage vlekjes geel er tussendoor. Zo ongeveer als de appel van Sneeuwwitje er uit zou zien nadat de boze stiefmoeder hem in het gif gedoopt had. Overwegend rood. Aan de ene kant is de schil mooi gaaf, een echt blozend appeltje, "Hollands welvaren", zou mijn oudoom gezegd hebben. Maar als je hem dan omdraait en aan de andere kant kijkt, is de schil gerimpeld. De ene kant van de appel is een gave strakke jongemeisjeshuid, de andere kant van de appel is een stijlvolle oudere dame, met rimpels maar toch ook mooi, een beetje zoals die dame die ik van de zomer in het Goudkantoor zag en die wel wat op mijn Oma leek en waarvan ik dacht: wauw wat is zij mooi, zo wil ik ook wel oud worden.

En zo weerspiegelt een simpele appel zowel jong als oud, beide kanten van de mens en het leven. Of komt die associatie puur uit mijn hoofd en heeft de appel daar niets mee te maken? Zij staat daar maar, rood op de bruine tafel en roept ons toe: kijk toch eens hoe lekker ik ben en hoe mooi ik er uit zie. Denk je eens in hoe lekker ik zal smaken, hoe sappig ik ben en hoe fris. De friszoete smaak van een hap elstar in je mond. Naar haar kijkend voel ik hoe ze mij lokt, de aanblik van de rode frisheid roept een craving in me op waar, als ik thuis geweest zou zijn, een flink aantal appels aan ten prooi gevallen zouden zijn.

En nu moeten we het feitelijke loslaten, is de nieuwe opdracht, en naar onszelf luisteren. Ik moet me focussen op het gevoel dat de herinnering van die stijlvolle oudere dame in me oproept. Het eerste dat ik tegenkom is bewondering, ik bewonderde haar en bewonder haar nog steeds. Gewoon jezelf zijn, oud of jong, in deze wereld die van ons schijnt te eisen dat we allemaal slank, jong, mooi en blond zijn. In een wereld waar mensen rimpels laten

wegbotoxen, wat toch zo zonde is, want rimpels geven een gezicht karakter en kunnen zo mooi zijn. Naar een gezicht met rimpels kijken kan bij mij meer gevoelens oproepen dan een glad gezicht kan doen. Lachrimpeltjes die getuigen van gewezen vrede en vrolijkheid, zorgenrimpels die getuigen van gewezen moeilijke tijden die overleefd zijn, daar kan geen glad, jong gezicht tegen op. Het maakt dat je mee wilt lachen met de lachrimpels, en de zorgenrimpels heel stevig wilt knuffelen.

Ik vraag me af: welke rimpels zou ik willen hebben als ik zou kunnen kiezen?

Rugzakaktentashandtasdinge sgeval

Zoals de meeste vrouwen heb ik meestal een handtasje bij me. En heel stereotiep sleep ik daarin meestal veel te veel spulletjes mee (en nee, dat noem ik geen “zooi”, het zijn spulletjes), waardoor zo’n tas best wel zwaar wordt en mensen vragen: “Jeetje wat sleep jij in vredesnaam allemaal mee in dat zware ding?”

Zo af en toe krijg ik dan het idee om mijn handtas eens op te ruimen, of om een kleinere handtas in gebruik te nemen, waar veel minder in kan. Tenslotte, als je minder ruimte hebt mÃ³et je wel minder meenemen, nietwaar? Maar als ik dan ging kijken wat ik allemaal uit mijn tasje kon mikken, kreeg ik meestal een lijstje van nul dingen die uit mijn handtas konden. Op mijn manier had ik alleen maar

nuttige spulletjes bij me. Dus uiteindelijk bleef ik met die zware handtas rondlopen. Ik was gewoon een hopeloos geval, en moest er maar mee leren leven dat ik zo’n muppet was, dacht ik dan.

Tot ik een keer iemand zag lopen in de Stad met een rugtas. Niet zo’n gewone van Kipling of O’Neill of zo, maar een hele nette. Eigenlijk was het meer een aktentas, maar dan eentje die op de rug gedragen kon worden. Het zag er keurig uit, en ook heel wandelbaar. Ik nam me voor om zelf ook naar zo’n ding te gaan kijken, want zo’n ding als rugtas-aktetas-handtas-dinges, dat leek me wel wat. Veel makkelijker met wandelen, en toch netjes.

Na veel weken ieder weekend even gaan kijken in de tassenwinkels en op de markt, vond ik uiteindelijk wat ik zocht. Een keurige donkerbruine aktentas, waar al mijn spulletjes prima in konden en die ik zowel als schoudertas als als rugtas kon dragen. En hij kan op

slot, en dan ook nog binnenin een vak onder rits, waar mooi mijn portemonnee in kan, zodat hij niet gerold wordt. Die tas heb ik gekocht, en uiteraard draag ik hem als rugtas.

Het is fijn om met zo'n tas te kunnen lopen. Omdat het gewicht dan verdeeld is over beide schouders, word je tijdens het lopen niet één kant op getrokken, en krijg je dus geen last van je rug op de lange duur. En hij is groot genoeg om een halfliterflesje met water in te doen, en dat is in de zomer wel prettig tijdens het wandelen. En dan past er ook nog prima een anwb-wandelroute-boekje ofzoiets in.

Uiteraard heb ik hem al uitgetest: comfortabele cowboylaarzen aan, handtasrugtas op de rug en lekker in de Stad een lekker stukje wandelen, van de Grote Markt naar de Westerhaven en dan over de singels naar de Rademarkt, rechtsaf over de brug en dan zo naar het Hoofdstation.

121876 in de heropvoeding

Een twinkelend deuntje klonk op schuin boven hem; hij keek op en zag het musje vrolijk kwetterend op de vensterbank zitten. Het diertje had zich - zoals elke dag - door de tralies heen gewurmd en kwam nu zijn dagelijkse kruimeltje brood halen.

121876 koesterde dat musje. Elke dag bewaarde hij een beetje van het grauwe kampbrood voor het diertje. Elke dag kwam het diertje terug, dan zat het eerst - net als nu - een poosje te kwetteren en te kwinkelen op de rand van de grauwe stenen vensterbank, om daarna op de vloer neer te strijken. 121876 voerde hem dan de kruimeltjes brood die hij zorgvuldig bewaard had. Zachtjes fluisterde hij dan lieve woordjes tegen het musje, als was het diertje een geliefde zoon. "Wat is een musje toch een prachtig dier!", dacht hij dan.

Toen het brood van die dag op was, hupte het musje weer op de vensterbank, zat nog even naar 121876 te kijken, wurmde zich door de tralies heen en fladderde even later in de buitenlucht. 121876 sprong op en keek door de tralies naar het kleine vierkantje lucht dat hij kon zien en dat nu blauw was. Kennelijk was het mooi weer, en hij stelde zich voor hoe de zon zou schijnen en hoe hij in de vogelhut verscholen zou zitten, toen de deur van zijn cel met een klap opengesmeten werd. Een tweetal struise monitorders stond in de deuropening, hun verdwijners op zijn borst gericht. "Meekomen!", blafte de grootste. Een huivering trok over zijn ruggengraat toen hij gedwee opstond en de eerste monitorder volgde terwijl de tweede achter hem aan kwam.

Ze brachten hem naar een ruime, lichte, ovale ruimte met een stoel in het midden. Ook in de jaren voordat hij gevangen genomen werd, had 121876 al geleerd deze stoel te vrezen, de gruwelverhalen die de ronde deden over deze stoel waren talrijk. Met een wee en angstig gevoel in zijn maag ging hij op de stoel zitten, waarna direct de arm- en beenkluisters werden vastgezet. Nu kon hij geen kant meer op. Met een blik vol intense haat staarde hij naar de verdwijner waarmee hij bedreigd werd, terwijl de andere monitorder de gedachtenkap op zijn hoofd vastmaakte. "Praten of gemarteld worden?", zei de monitorder tartend in zijn oor. Sinds de uitvinding van de gedachtenkap was martelen nog nooit zo effectief geweest, ze konden je willekeurig welke verhalen en pijn voortoveren door de hersenbeïnvloeding van de gedachtenkap. Vroeg of laat was het onvermijdelijk dat je aan de mensen dacht die je probeerde te beschermen; en als de monitorders op dat moment een gedachtenstraler bij de hand hadden, was het gedaan met Jan, Jetta en Dirk en hun vrienden.

Later werd hij wakker op zijn eigen bed in zijn cel. Vaag herinnerde hij zich nog hoe de monitorders hem half bewusteloos terug naar zijn cel hadden gesleept. Hij deed een poging op te staan en merkte dat zijn hele lijf pijn deed, maar hij moest echt wat drinken hebben. Schor lachte hij; het was hem gelukt om niet aan Jan, Dirk en Jetta te denken en om niet aan de kroeg te denken en aan al die mensen die tegen de regering waren en uit protest elkaar bij de naam noemden in plaats van bij nummer. Hij pakte de waterkan, nam een slok en kromp in elkaar van de pijn toen het vocht zijn gehavende keel passeerde. 121876 had duidelijk een zware sessie achter de rug, hij moest lang en hard geschreeuwd hebben van de pijn om zo'n zere keel te krijgen. Maar na een half jaar gevangenschap was hij inmiddels wel wat gewend. Achteloos haalde hij zijn schouders op en nam nog een slok. Even keek hij omhoog naar het kleine vierkantje lucht dat hij vanuit zijn tralieraam kon zien. Het was zwart, met een enkele pinkelende ster. In de verte op de gang klonk commotie; er zou wel een nieuwe gevangene binnengebracht worden. "Arme stakker", dacht 121876 medelijdend.

Voor de tweede maal die dag werd zijn deur opengesmeten en stonden twee monitorders in de deuropening. "Opstaan!", werd 121876 toegebluft. Monitorders konden ook nooit eens iets normaal zeggen. Zijn pijnlijke lijf gehoorzaamde instinctief zo snel mogelijk aan de monitorders, maar niet snel genoeg want hij werd onzacht overeind gesleurd. Hij voelde hoe zijn armen op zijn rug in kluisters gezet werden en even later verdween de wereld toen zijn hoofd onder het gevangenmasker verdween. Daas vroeg hij zich af waar dit nou allemaal goed voor was. Ach, wat kon het hem ook allemaal schelen, vroeg hij zich af. Alles wat beter dan die martelstoel, zelfs het vuurpeloton, de guillotine en de brandstapel zou hij verwelkomen.

Hij werd de deur uit en de gang op gedirigeerd. Rechtdoor, linksaf, rechtsaf, hij was al gauw de weg kwijt, maar naar de ovale ruimte met de stoel gingen ze kennelijk niet want die weg kende hij inmiddels en die was anders. Even later stootte hij zijn scheenbeen tegen een opstapje, klunzend stapte hij twee tweetjes op en even later werd hij hardhandig op een bak neergezet. Hij hoorde een scherpe klik toen zijn handboeien ergens aan werden vastgemaakt, gevolgd door de harde dreun van een deur en het grommen van een vrachtwagenmotor. Ineens werd 121876 zijn hoofd helder en besepte hij dat hij kennelijk op transport gesteld was.

Hallo Meneer Griep

Gossie wat een naar gedoe is dat ook eigenlijk, ziek zijn. Een week voor pampus liggen in bed met hoofdpijn en overgeven en alles, terwijl de rest van de wereld vrolijk doordraait zonder jou.

Laatst kreeg ik hem weer eens op bezoek: Meneer Griep. Ik was al een paar dagen niet lekker geweest, dan warm, dan koud, hoofdpijn, rillerig, je kent het vast wel. “Maar even rustig aan doen”, zo zei ik tegen mezelf. “Dan gaat het vast wel over voordat ik serieus ziek word.” Zo gezegd, zo gedaan, ik deed het weekend rustig aan en hoopte daarmee de dans te ontspringen.

Meneer Griep wenste mij echter niet zo makkelijk met rust te laten, dus de maandag werd ik niet jofel wakker. Heel dapper (of heel stom) toch naar het werk gegaan. Want het zou toch wel meevallen, en ik moest me toch immers niet aanstellen. Op de een of andere manier ben ik in geslaagd om de dag door en veilig thuis te komen. Eenmaal thuis gekomen rolde ik zonder pardon mijn bed in, om daar drie dagen later pas weer serieus uit te komen.

Drie dagen van slapen, beetje lezen, beetje niksen. Mijn lijf voelde belabberd, maar gek genoeg vond mijn geest het helemaal prima, ik heb me in lang niet zo ontspannen gevoeld als tijdens die griepweek. Even helemaal niks hoeven, niets hoeven voor het werk, niets hoeven voor privé, zalig. Het leek wel hoofd-vakantie. Maar dan met overgeven en negenendertig graden koorts en noodgedwongen niksen omdat je nou eenmaal even helemaal niks kunt en je daar maar bij neerlegt.

Maar griep hebben is toch best wel een tijdelijk iets, dus na een paar dagen liep ik weer rond, en nog weer een paar dagen later was ik serieus beter en weer aan het werk. Ik moet weer van alles van mezelf, voor het werk, voor privé-afspraken en voor mezelf. Ik lijk Bileam wel die zijn ezel slaat. Alleen ben ik ook de ezel en ransel ik mezelf vooruit tot ik ziek word.

Dat trekje moest ik mezelf toch eens een keertje af proberen te leren. Voor Meneer Griep het weer van me overneemt.

121876 wordt betrap

Een jammerende toon klonk door de luidsprekers. 121876 schrok op van zijn werk.

Lunchtijd! De pad op zijn bureau bureau piepte twee keer en straalde een kommetje pap op. Fronsend keek hij naar de kom. Hij had een hekel aan pap. “Waarom krijgen we hier ook altijd pap?”, vroeg hij zich sikkeneurig af. Nou ja, niets aan te doen, iets anders kreeg hij toch niet. Het was pap eten of honger hebben.

Gauw pakte hij de kom, zich schuldig voelend over de ongewenste hekel aan pap in zijn hoofd. Daar hadden de monitorders vast van alles over te zeggen als hij betrap werd want je hoorde alles van Het Regime en van de Grote Leider fantastisch te vinden. De pad piepte nogmaals en straalde een koffie-rantsoen op. In ieder geval kregen ze een bakkie koffie bij de lunch.

Terwijl hij gedachteloos de smakeloze pap at, klikte hij lukraak wat rond op censornet. Een artikel over een gebied dat Lauwersmeer heette, verscheen op zijn scherm. “Het Lauwersmeer is een belangrijk vogelgebied”, las hij. Opgefleurd en geïnteresseerd klikte hij verder, langs de lijst van vogels die er voorkwamen. Hij moest het eens met Dirk de Vogelaar hebben hierover, dacht hij, want daar wou hij wel een keertje heen.

De afgelopen maanden was hij twee keer per week naar De Geheime Kroeg geweest. Het waren gezellige avonden geweest, hij had vaak met Dirk zitten praten. Dirk was onder nummer geboren, en wist alleen dat hij nummer 546237 was. Maar in De Kroeg noemde iedereen hem Dirk de Vogelaar, omdat hij zo graag vogels ging kijken in de weekenden. n Dirk de Vogelaar was apetrots op die naam. Hij had beloofd om 121876 een keer mee te nemen. Bij de laatste brouwdienst had hij honderduit verteld over een gebied dat Loosdrechtse Plassen moest heten, en waar hij geweest was.

Bij de gedachte aan vogels wierp 121876 een blik naar buiten en zag vogels hoog in de lucht. 121876 hield veel van vogels, vaak dacht hij dat zij de enige wezens waren die nog Echt Vrij waren in dit land. Al moest je dat natuurlijk niet denken waar een gedachtenstraler je kon betrappen.

Er klonk weer een jammerende toon uit de luidsprekers. 121876 zette zijn nu lege kom pap op de pad, nam een slok koffie en ging dapper weer aan het werk. Gelukkig kon hij op zijn werk denken waaraan hij maar wou, de enige gedachtenstraler was in het kantoor van de districtschef en dat was ver genoeg weg. Zo'n groot bereik hadden die dingen nou ook weer niet. Naarstig werkte hij door, want vanavond wou 121876 beslist op tijd klaar zijn met zijn werk. Geen overwerk vanavond, want hij had bardienst! Vanavond zou hij niet aan de bar zitten te kijken naar de wulpse barmeid, vanavond zou hij samen met Wulpse Jetta achter de bar staan en stiekem als een schooljongen in haar decolleté proberen te gluren terwijl zij hem leerde hoe hij een biertje moest tappen en wat een kopstootje was.

“Het is niet moeilijk hoor”, had Jetta gezegd. “Het enige wat je effe moet oefenen is een goed biertje tappen, de rest zit gewoon in flessen om uit te schenken, makkelijk zat. En mocht iemand een cocktail willen, dan stuur je die maar naar mij. Maar dat komt bijna nooit voor.”

Laat kwam hij die avond thuis. De hele avond had hij heen en weer gehold achter de bar met glazen en drinken. Met een grote grijns op zijn gezicht stapte hij de voordeur binnen. Hij had nooit geweten dat drinken inschenken voor mensen zo leuk was! Hij liep naar het raam om de gordijnen dicht te doen, terwijl hij opgetogen fantaseerde over de bar die hij zou openen als het land ooit weer vrij zou zijn. Een langgerekte piep klonk van de gedachtenstraler voor zijn raam. Verschrikt keek hij naar het ding op, om vervolgens met een plotselinge, wilde beweging de loodgordijnen dicht te trekken.

Niet te geloven! Stomme ezel!

Hij schold op zichzelf, hij moest zijn gedachten echt beter onder controle zien te krijgen! Als de monitorders dit nu maar niet gezien hadden! Hij kon niet geloven dat hij zomaar vrij had gedacht waar de gedachtenstralers het konden zien. Zwaar plofte hij in een stoel. Shitshitshitshitshit, mompelde hij steeds maar weer. Even later keek hij luisterend op. Meteen was hij alert en op zijn hoede. Buiten kwamen zware, dreunende voetstappen dichterbij. Ineens vloog de voordeur open en stond zijn huis vol met mensen in uniform, ieder bewapend met een dodelijke verdwijner.

“Monitorders!”, blafte de voorste. “Dus jij hebt aan vrijheidsplannen lopen denken? Jij hebt het lef om onze Grote Leider af te wijzen? Wij houden je al een poosje in de gaten, 121876! Het moet nu maar eens uit zijn met die ketterse gedachten! Jij gaat naar de heropvoeding!”. Ruw hesen ze hem uit zijn stoel, dwongen zijn handen op zijn rug. Hij voelde de boeien om zijn polsen dichtklikken. Iemand gaf een trap in zijn rug, hij struikelde naar voren, de voordeur uit en de trap af. Onder de blauwe plekken kwam hij op straat. De monitorders waren niet bepaald zachtzinnig met hem.

Buiten was het een drukte van belang, het lawaai van de razzia had heel de buurt naar buiten gelokt. Hij keek rond en zag bezorgde en meelevende gezichten, die prompt in de plooi schoten toen een gedachtenstraler hun kant op zwaaide. De mensen begonnen hem uit te schelden, zodat ze zelf buiten schot zouden blijven. Ze schopten en sloegen naar hem terwijl de monitorders hem hardhandig het wachtende gevangenisbusje in dirigeerden.

Even dacht hij nog aan de vogels die hij die middag had zien vliegen, voordat de betraliede deur achter hem werd dichtgeslagen.

121876: het is weer even net als vroeger

Ruben nam plaats op een barkruk en vermaakte zich prima met het kijken naar de barmeid, die handig bier aan het tappen was. Hij draaide zich om naar Jan.

“Zeg, hoe komen jullie daar eigenlijk aan? Aan bier nota bene!”

“Nou, dat brouwen we zelf.”

“Goed zeg, ik wist niet dat dat kon”

“We hebben ooit wat boeken kunnen redden uit een bibliotheek voor die knurften van monitorders de boel in de hens staken. Daar zat een boek over bierbrouwen bij.”

Jan wenkte de barmeid.

“Hé Jan”, zei ze vrolijk, “hoe is-tie?”

“Nou goed, Jetta. Kijk, dit is Ruben, een nieuweling.”. Hij wuifde naar opzij, waar Ruben zat.

“Nou, wat een knapperd zeg!”. Jetta keek goedkeurend naar Ruben.

“En wil Ruben ook wat drinken?”, vroeg ze schalks.

“Nou, een biertje graag. Als ik dat kan betalen, ik weet eigenlijk niet hoeveel d'r nog op mijn chip staat.”

Jetta schoot in de lach. “Jeetje jij bent Écht nieuw hierzo, is het niet? Hier betalen we niet met chip, dan kunnen de monitorders ons direct traceren! De overheid mag niks van ons weten hoor je, dan komen we allemaal in de heropvoedingskampen terecht.”

“Maar hoe moet ik dan betalen?”

“Deze krijg je van mij”, zei Jetta en zette een groot glas gerstenat voor zijn neus. “Jan legt de rest wel uit.”

Ze hadden lang zitten praten. Jan had alles uitgelegd over de openingstijden, het bierbrouwen (wat Ruben heel erg interessant vond), de wederdiensten en waar je aan moest denken als je in de buurt van gedachtenstralers kwam. Ze deden niet aan geld, in plaats daarvan werd bijgehouden wat je gebruikt had en je betaalde met iets wat ze een

wederdienst noemden. Het had wat tijd gekost voordat Ruben dat gesnapt had, maar uiteindelijk had hij door dat je niet betaalde met geld, maar met tijd en en met klusjes doen. In ruil voor gratis drinken moest je helpen met glazen halen, drinken inschenken, schoonmaken, afwassen, repareren en brouwen. En dat alles organiseren, natuurlijk. Ruben had zich direct opgegeven voor brouwen, hij wou dat graag leren!

“En denk er aan, zolang je buiten bent, alleen maar denken aan de Grote Leider! Pas als je thuis de loodgordijnen dicht hebt, ben je weer vrij in je hoofd. Je hebt toch wel loodgordijnen thuis?”, zei Jetta ten afscheid. “Ja, dat gelukkig wel, ik moet er niet aan denken dat ze thuis ook nog in mijn hoofd kijken”, zei Ruben en zwaaide terug.

Hij wandelde de steeg uit en rende naar de bushalte. Hij haalde de bus nog net. Kijkend naar de gedachtenstralers in de bus, dacht hij geconcentreerd aan zijn nummer, 121876, en aan de Grote Leider, zoals hem was uitgelegd. Krachtig onderdrukte hij alle verraderlijke gedachten. Eenmaal thuis deed hij gauw de gordijnen dicht, met een sombere blik op de gedachtenstraler die op zijn raam gericht stond. “Volgen ze me nou?”, flitste het door zijn hoofd.

Gelukkig kwamen die dingen niet door de loodgordijnen heen.

Op de bank hangend liet hij die avond nog even de revue passeren, en voelde zich vrolijker dan hij zich in jaren gevoeld had. Het was bijna net als vroeger geweest, voor de Grote Leider kwam. Hij voelde zich vrijer dan hij zich in jaren gevoeld had. Wat was het gezellig geweest, en wat een toeval dat die Dirk óók zoveel van vogels hield! Ruben had nou al zin om een keer met Dirk mee te gaan om vogels te kijken.

Mannen en koken

Mannen en koken, soms een goede combinatie en soms niet. Een paar van mijn mannelijke kennissen zijn zelfs erg goede koks waar ik met graagte ga eten, maar af en toe kom je er eentje tegen die zó precies in het stereotype past dat het meer op een cabaret-act dan op werkelijkheid lijkt. Zoals vanmiddag toen ik even online was:

Oké, dit kan gewoonweg niet fout gaan!"

Zeg, wat maak je eigenlijk?"

Och kweenie, iets met kaas in de magnetron. Moet twee minuten volgens het pakje"

Twee minuten op hoeveel watt?

Geen idee, gewoon twee minuten, wat maakt de rest nou uit?"

Twee minuten later.

"Jakkes, het is allemaal gesmolten en de hele magnetron zit onder de kaas!"

Ach ja, alle begin is moeilijk.

Knallende dingen

Het weekend voor kerst waren ze het eerst te horen. Zware doffe dreunen, die het glas in de ruiten deden trillen. “Vast illegaal spul”, dacht ik. Erg vervelend, want iedere keer schrik je je een ongeluk en zit je hart bovenin je keel. Vooral als je toch al niet houdt van plotseling-harde geluiden.

Anderen zijn het duidelijk niet met mij eens; die vinden het wel “vet kicken”, of hoe dat tegenwoordig uitgedrukt wordt. Lekkere harde knallen, en spullen kapotmaken. Dat vinden ze leuk. Op internet vroeg ik een paar studentikoze kennissen wat ze leuk vonden aan vuurwerk. Antwoord: “to blow stuff up”. Spullen opblazen dus. Ik snap het nog steeds niet.

Gelukkig is het maar eens in het jaar. Daar kan ik mee leven. Als het echt maar een dag in het jaar zou zijn. Maar dat is het niet, want het begint al voor kerst. En dan gaat het geknal zo door tot oudjaarsavond. Je wordt er knettergek van, op de gekste momenten vlieg je van schrik tegen het plafond omdat ze weer ergens zo’n zware strijker of het ook heten mag hebben afgestoken.

Om middernacht komt het tot een hoogtepunt, als heel Nederland in goede oud-chinese traditie naar buiten gaat om met luide knallen en plotselinge lichtflitsen de slechte geesten van het oude jaar weg te jagen. Buiten galmt en dondert het, en het bekende kleine stemmetje in mijn achterhoofd vraagt zich af of het zo klinkt als er oorlog is.

Ik ben blij dat ik thuis zit en nergens heen hoef. Ik kijk wel vuurwerk op televisie met het geluid zacht.

En dan komt het moment dat iedereen alles verknald heeft.

Fantastische, zalige rust, die na meer dan een week volledige afwezigheid weer terug is.

Ik ben weer een gelukkig mens.

121876 komt in een echte ouderwetse kroeg

121876 was met de bus naar het centrum van de stad gegaan. Eigenlijk kwam hij hier nooit meer. Vroeger gingen ze nog wel eens winkelen, maar sinds je de overstraalpad had, werd alles wat je nodig gehad gewoon van de webshop naar je toe gestraald. Slenterend door de oude straten zag hij dat het er nogal troosteloos uitzag allemaal. De meeste winkels waren weg. Elke etalage was een zwart gat van leegte. Een langgerekte piep klonk boven hem. Hij keek op en zag een gedachtenstraler. Hij zuchtte. Nou ja, in een winkelstraat aan winkels denken was in elk geval logisch, daar konden ze hem toch niet op pakken.

Een eindje verderop begon een ouder en gehavender deel van de stad. Dit stuk was nog zoals het vroeger was, zag hij, nog niet herbouwd. En hier zaten zelfs nog wat echte winkels. Hij bleef een poosje staan voor de etalage van een antiekzaak, kijkend naar iets vaag bekends. Dat had hij eerder gezien, maar wat was dat toch?

“Een mooi stukje antiek is dat, niet?”, klonk onverwachts een stem naast hem. Hij keek om en zag een grijsharige man staan in een donkerbruine regenjas, leunend op een wandelstok. Op de één of andere manier wekte hij een sympathieke indruk.

“Ja, ik probeer me te herinneren waar dat ook alweer voor was”, antwoordde 121876.

“Da’s een biertap”

“Een biertap?”

“Wel eens gehoord van een kroeg?”

Ineens begon het 121876 te dagen. Er kwam een onderdrukte herinnering boven drijven van een lange donkerbruine hoge tafel met daarachter zo’n glimmend geval. Er werd een glas onder gehouden, de hendel werd overgehaald en toen stroomde er vloeistof uit de kraan. “Een biertje, en doe de kleine jongen maar een ranja!”, hoorde hij zijn vaders stem zeggen.

Toen wist hij weer dat dat een bar was, en dat er bier getapt werd.

“Ja, ik weet het weer. Mijn vader ging vroeger vaak naar de kroeg, en ik mocht als kleine jongen soms mee”, zei 121876.

“Een machtig mooie tijd was dat”, zei zijn metgezel.

“Ik zou best wel eens weer in een kroeg willen kijken. Jammer dat ze niet meer bestaan.”

Zijn metgezel wierp een blik op hem. Lang was het stil, de vreemdeling dacht duidelijk diep na. Ineens vroeg hij zachtjes: “Mag ik je wat laten zien? Maar je mag het niet verder vertellen. En je mag er al helemaal niet aan denken bij een gedachtenstraler!”. Overrompeld stemde 121876 toe.

“Oké dan”, zei zijn metgezel, “je moet goed opletten want de volgende keer moet je het alleen kunnen vinden”. 121876 werd door een reeks straatjes geloodst die steeds smaller werden. Uiteindelijk kwamen ze bij een grijze kelderdeur. Door de afbladderende verf was te zien dat het ding ooit donkerrood geweest was. “Je moet één keer lang en twee keer kort bellen. Anders doen ze niet open”, zei zijn metgezel.

De deur ging open, schielijk stapten ze naar binnen en meteen sloeg de deur weer dicht. Een in het groen geklede vrouw ging hen voor door de hal en door nog een deur. “Verboden voor gedachtenstralers”, stond er op de deur. Uiteindelijk kwamen ze uit in een grote ruimte. Verbaasd keek 121876 om zich heen. Er stonden tafeltjes waar mensen aan zaten en aan de ene lange kant was een bar. Een vrolijk rumoer vulde de ruimte. Hij keek nog eens rond. Een échte bar, met échte ouderwetse barkrukken ervoor. Zijn metgezel draaide zich om en stak zijn hand uit. “Ik ben Jan Pietersen”, zei hij.

“Een náám? Maar die zijn verboden, die bestaan niet meer!”, riep 121876 verbaasd uit.

“Hier niet. Hier hebben we gewoon namen, naar de hel met die stomme nummers, die stomme gedachtenstralers en die stomme grote leider!”, foeterde Jan.

“En hoe heet jij? Je ziet er oud genoeg uit om nog een naam gekregen te hebben toen je geboren werd”.

121876 stond even met zijn mond vol tanden. Een onderdrukte herinnering kwam bovendrijven, van een vrouw die zich omdraaide en tegen hem zei: “HÉ Ruben van Oostergast, hoe is het?”. Een gelukkig gevoel spoelde door 121876 heen toen hij besepte dat hij zich net zijn eigen naam herinnerd had. Hij had een náám!

121876 greep Jan zijn uitgestoken hand en zei: “Ik ben Ruben. Ruben van Oostergast.”

121876 meldt zich

“Binnen”, snerpte de stem van de districtschef.

121876 wist dat hij de gedachtenstraler in de aanslag zou hebben. Hij concentreerde zich uit alle macht op het gezicht van de districtschef, dan zou die vermaledijde gedachtenstraler tenminste geen verboden gedachten registreren. Gelukkig registreerden die dingen alleen wat je nú dacht.

Hij opende de deur en stapte naar binnen. Inderdaad had de districtschef een gedachtenstraler in de aanslag, hij hoorde de typische langgerekte piep.

“Bang voor de districtschef, hè?”, vroeg de districtschef met een grimmige grijns terwijl hij op het schernpje van de gedachtenstraler keek.

“Goed zo, jongen! Dat doe je dus in elk geval wel goed.”

“Luister 121876”, begon de chef, “de monitorders hebben klachten over je privéleven. Je zit maar al thuis te kniezen. Dat hoort niet. Alle mensen in G.-land horen verdorie gelukkig te zijn! Pas dan is het regime van de Grote Leider een succes! “. Er klonk nu duidelijk angst door in de stem van de districtschef. “Eigen schuld, dikke bult”, dacht 121876. De chef was verantwoordelijk voor zijn onderdanen, als 121876 zich niet aanpaste kreeg de chef ook straf. Alleen daarom al had 121876 zin om tegen hem in te gaan. Hij wou de chef wel eens in de gevreesde martelstoel zien. Dat hij zelf ook helse pijn moest lijden in die stoel, had hij er graag voor over.

De stem van de chef drong weer tot hem door: “...dus je moet er meer uitgaan, en zorgen dat je gelukkig bent. En als je dat niet lukt, doe je maar alsof. Want als je binnen drie weken niks veranderd hebt, zullen de monitorders een heropvoedingsplan opstellen voor de hele afdeling hier. En nu terug naar je plek!” Dat laatste zinnetje werd hem venijnig toegebeten.

Langzaam en geschokt liep 121876 terug naar zijn bureau. De monitorders bemoeiden zich ermee! De hele afdeling zou gestraft worden! Tersluiks keek hij door de zaal, waar zijn collega's naarstig aan het werk waren. Hij wou niet dat die allemaal in De Stoel terechtkwamen. Daar vond hij ze veel te aardig voor.

Het padje op zijn bureau piepte twee keer, en straalde toen een koffie-rantsoen op. “Hè lekker, koffie!”, dacht 121876 bij zichzelf. Terwijl hij aan het werk ging, draaiden zijn gedachten nog eens een rondje rond het gesprek van daarstraks. Hij ging inderdaad weinig uit, nu de straten vergeven waren van gedachtenstralers. Hij haatte die dingen. Zelfs in je eigen hoofd was je niet vrij. Maar nu de hele afdeling zou moeten boeten, moest hij toch maar gaan de komende tijd, al wist hij nog niet waarheen.

Hij was nummer 121876

Aan het ontbijt zittend, dronk hij met een diepe zucht het laatste restje sinaasappelsap op. Hij keek op de klok en zag dat het tijd was om te gaan. Even dwaalden zijn gedachten af naar vroeger, toen hij nog een naam gehad had. Nu was hij nummer 121876. Hij wist niet eens meer hoe hij ooit geheten had.

Zoals elke ochtend had hij ook vandaag niet heel veel zin, maar wat voor keus had hij? Even later was hij onderweg naar de bushalte. In ieder geval zorgde de Grote Leider voor een fatsoenlijke busdienst, bedacht hij cynisch.

Hij vond zijn bureau, zette de computer aan en toog aan het werk. Langzaam liep de zaal vol met collega's. Verlangend keek hij op de klok, pas over tien minuten kwam het volgende koffie-rantsoen. Vroeger kon hij zelf koffie halen wanneer hij wilde, en had hij zijn eigen cubicle, waar hij foto's van zijn gezin had staan. Nu was het één grote zaal, met achterin de hoek een verdwaalde plant die er nogal troosteloos uitzag. Foto's van je gezin mochten niet. Die hele zaal was één grote grijze troosteloze bende. Op een kleine verhoging zat de opzichter die met een donkere blik streng de zaal in keek. Gauw richtte hij zijn aandacht weer op het scherm voor hem. De aandacht van de opzichter trekken liep onveranderlijk uit op ellende.

“Attentie! 121876!”, snerpte het ineens uit de luidsprekers. Geschrokken keek hij op. Dat was zijn nummer! Hij stond op en salueerde naar de beveiligingscamera. “Melden!” werd hem toegesnauwd. Toen was het weer stil, op het dreigende tandengeknars van de opzichter na. Met lood in de schoenen liep 121876 naar voren, langs de opzichter naar het luxueuze kantoor van de districtschef.

Hij wierp een blik naar buiten en zag een vogel voor het raam langs vliegen. Was hij maar die vogel, dacht hij verlangend. Toen klopte hij op de deur.